

DRUŽINSKI TEDNIK

Kar je moralno nápak, ni-kakor ne more biti politično prav.

GLADSTONE,
eden izmed največjih angleških
državnikov (1809—1898)

Leto IX.

Ljubljana, 28. oktobra 1937

Štev. 43.

Danes:

Naša 6. novost:

„Metka se moži“

(Naš novi nagradni natečaj)

(Gl. str. 5)

Jalova kesanje

On dan sem videl film, ki me je ganil. Prav preprosta zgodba o postar-nem, obubošanem zakonskem paru, ki je nepričakovano prišel svojim otrokom v breme. Otroci niso slabši od drugih in videti je, da sta tudi stara dva vrta človeka. Kljub temu se ne razumejo. Stari rod je v napoto mlademu gospodinjstvu. Čas obrabi do-bro voljo. Staršem manjka takta, otrokom pa potrpežljivosti. Zeti in snah-ne ne marajo več živeti s starši, ki jih nanje veže samo skupno življe-nje. Naposled pošljejo mater v ubož-nico. Tamkaj sirota umre.

Ko sem odhajal s predstave, sem mislil na kesanje teh otrok. Nedvom-no jih bo pričel gristi kes takoj po smrti staršev. Dokler so ljudje živi, ravnamo z njimi naspol nežno, naspol razdražljivo. Ljubimo jih, zra-ven pa vidimo njih napake, ki nas dražijo in nam včasih otežujejo živ-ljenje. Prvo nam je, da utešimo svoje želje, in ko nam je že kar preočito, da bomo dosegli utešitev teh želja samo z užaljitvijo njih, ki jih ljubi-mo, si tolažimo vest:

»Res je, njej ali njemu bo hudo, toda zmerom se vendar ne morem žrtvovati! Sicer bom pa to malo žal-itev popravil s tem, da bom drugič bolj nežen.«

Pri teh računih pozabljamo na smrt. Nekega dne pa iznenada pride. Zagrešenega tedaj ne moremo več popraviti. Prične se čas kesanja. Smrt zabriše slabosti pokojnih, pusti nam samo še kesanje zaradi naše trme. Celo pogovori in kretanje, ki so se nam zdele včasih nadelne ali smešne, se nam zazde zdaj, ko so nam za zmerom odzete, ganljive in otožne. Pričnemo razmišljati, kako lahko bi bili razveselili in potolažili pokojne in kako malo truda bi nas to stalo.

»Dobra besedica,« premišlja v črno oblačeni sin, »kratke obiske, pogovor po telefonu, pismo, vse to bi ubogemu starčku nedvomno ozarilo enolični dan. In jaz mu nisem privoščil tega veselja, samo da sem lahko še nekaj trenutkov preživel s tisto mlado žensko, ki me je tako imela na prebitek dovolj v svoji družbi. Našel sem do-volj časa, da sem pisal svojim gospo-darjem, svojim prijateljem — ni-sem pa našel trenutka za pisemce svojemu očetu. In vendar sem ga imel rad, tako iz srca rad...«

Ne presenetni me, kadar čitam, da se divjaki in preprosti ljudje boje pokojnih in da jih skušajo potolažiti z žrtvami. Res je, mrtveci se v sanjah vračajo in hodijo trpinčit žive, če so jih le-ti v življenju preveč žalili. Le-čita Anatola Francea »Smešno po-vest«, ki je eden najlepših njegovih romanov. In berite tudi Chateau-briandovo priznanje po smrti gospe de Durasove, katere zvesto prijatelj-stvo je večkrat vračal z nepotrpež-ljivo okrutnostjo: »Odkar sem iz-gubil to tolikanj plemenito bitje... se ne prestanem s solzami kesam kri-vice, ki sem z njimi tolikokrat žalil ljubeča me srca. Pazio bedimo nad svojim značajem! Pomistimo, da bi včasih z globoko ljubeznijo laže ugla-dili vse tiste težave, ki bi jih danes zaman radi odkupili s ceno svoje krvi! Kako naj povrnemo storjene krivice tedaj, ko naši prijatelji le-žejo v grob? Ali more biti naše pre-pozno obžalovanje, naše neplodno ke-sanje zdravilo za trpljenje, ki smo ga zakrivali? Pokojnim bi bil en sam naš smehljaj, dokler so še živeli, ljubši kakor vse naše solze zdaj, ko so mrtvi.«

Nikoli ne odrekaјmo živim ljubez-ni, ki jo naše kesanje zaman poklanja njihovemu spominu.

André Maurois

TRI UGOTOVITVE

Kadar bodo zgodovinarji pisali zgo-dovino današnjega časa, bo morda prvo, kar bodo podčrtali, neverjetni Propad mednarodne morale.

»Temps«, Pariz

Naj se še tako čudno sliši: okolišči-na, da si je Japonska izbrala letošnje jesen za nov vpad na Kitajsko, le potrjuje splošno prepričanje, da letos ne bo vojne v Evropi.

Winston Churchill

Misel, da bi bilo moči gospodarske težave z vojno odpraviti, je nebotična blaznost.

Dr. Schacht

Razgled po svetu

Propad Evrope?

Črnogled napovedi angleških in ameriških časnika

V Ljubljani, 26. oktobra

»Španska farsa se spreminja v zgodovinsko tragedijo Evrope«, smo brali neke te dni, neposredno po padcu Gijona. Pisec te domislice ni zapisal besede »farsa« (burka) zaradi zmage španskih nacionali-stov nad Asturci, čeprav je bila ta nacionalistična zmaga vse prej, samo španska ne. Dogodki na španskem so na koncu koncev vendarle samo španska zadeva — ali naj bi vsaj bili. Farsa je početje londonske nevrmeševalne-ga odbora, tragedija je pa tisto, kamor bo to početje prej ali slej Evropo pripeljalo, če se ne bo lon-donska gospoda še v poslednjem trenutku zavedela, da že 15 me-secev pleše na robu prepada. Da se razumemo: »tragedija« ni treba, da bi bila baš vojna; tudi več svet-ovnih časnika, ki temeljito poznajo evropske razmere, so istih misli, kakor smo jih mi že toliko-krat razvijali, da namreč prave vojne nevarnosti danes še ni; toda tragedija Evrope se utegne odigrati do nepopravljivega konca tudi brez vojne; in takšna tragedija bi bila bržčas še tragičnejša.

Londonski nevrmeševalni odbor je bil pretekli teden na tem, da se razbije — te dni je pa poslednji trenutek Italija odnehala in pri-stala na londonske predloge. Vsa Evropa se je oddahnila, najbolj pa londonska gospoda — ne vedoč, da je izvajala samo Pirovo zmago. Koj drugi dan po pobotanju v nevrmeševalnem odboru je namreč brzojav razglasil šrom po svetu, da so »nacionalisti« zavzeli Gijon in da bodo zdaj lahko vrgli se-verne čete pred Madrid in skušali tam izvajati odločilno zmago nad republikanci.

Ni nam na umu, da bi napravili enačaj med angleškimi in valen-cijskimi interesi; toda prav tako ni enačaja med Francovo politiko in politiko britanskega imperija. Stara resnica je, da Anglija stoji in pade z ravnotežjem sil na evropski celin; s Francovo zmago — in po zavzetju Asturije bi moral biti človek slaboumen, če ne bi resno računal z njeno močnostjo — bi se pa sedanja nevarnostev-nost v Evropi tako nagnila na de-sno, da bi Anglija tudi z vso svojo težo tehnične izlepa več ne izrav-nala. Angleži si morajo danes hočeš nočeš želeči zmagovitega odpora republikancev — namesto tega pa njihova cincarska in nemočna po-litika hote ali nehoti podpira Sa-lamanca. Mussolini je vseč izbral razmere: zavladeval je svoj prista-nek na londonske predloge tako dolgo, dokler niso fašisti zdobili asturskega odpora, in ko je ita-lijanski diktator naposled s široko gesto dal svoj pristaneč, je doživel celo to, da mu je London k nje-govi zmagi še čestital.

Morda nam bo kdo očital, da smo prečrnogledli. Na to naj odgo-vorimo: Še zdaleč ne tako, kakor nekateri Angleži sami. Zadnjič smo dali besedo uglednemu časnika-riju Vernonu Bartlettu, danes naj pa spregovori A. J. Cummings, zuna-njepolitični urednik londonskega lista »News Chronicle«:

»Lloyd George je nekoč izjavil, da je sedanja angleška vlada sestavljena iz samih nervoznih razbitin. Najbrže naši ministri ponoči dobro spe, naj-brže jutraj temeljito pozajtrkujejo in chranijo stočen mir, če jim pošlje Mussolini zaničljivo noto, ali pa če Hitler terja katero angleško kolonijo. Prepričan sem,« pravi Cummings da-lje, »če bi se ti dobrodušni ministri lepega dne zagledali kot nesrečna po-sledica svoje diplomacije pred ekse-kucijskim poveljstvom narodnih so-cialistov, da ne bi nobeden od njih storil sramote svoji domovini. V nor-malnih razmerah ni nujno, da bi na-lagne konservativne vlade presegale njene moči. Takšna vlada zna biti zmerno nesposobna in brez katastrofe reakcionarna.

V sedanjih razmerah so pa da-našnji ministri nezadostni. Vso politiko Chamberlaina, njegovih tovarišev

in prednikov je sicer prevečala pošte-na želja, da preprečijo vojno, toda uspehov ta politika ni rodila. Italian-ski vpad v Abesinijo in iz njega na-stalo ogrožanje angleških interesov jim sicer nista šla v račune, mislili so pa, da bodo stvar uredili z neko-liko — ne preveč! — blufa in z ne-sebičnim podpiranjem Zveze narodov. V španski vojni jim je bil spočetka Franco ljubši od dozdavnih rdečkar-jev, in ko sta Hitler in Mussolini za-čela ogrožati anglo-francoske postoj-anke v Sredozemlju, so na vsako no-vo teptanje mednarodnega prava od-govorili le s plahimi in jalovimi pro-testi. Ko so pristali na japonsko po-siljenje Mandžurije in priznali ropar-jeve posebne interese na Kitajskem, so morali osuplo odkriti, da njihov razbojniški prijatelj angleških intere-sov prav nič bolj ne spoštuje kakor kitajskih. Konservativci so samo to dosegli, da je vojna danes bližja, ka-kor nam je bila leta 1918. — — —

Še mnogo bolj uničujoča je sodb ameriškega publicista Waltra Lippmanna v »New York Herald Tribune«. Mož je nekaj tednov po-

Kralj Jurij VI. je te dni v obeh zbor-nicah parlamenta, ko sta se prvič se-stali po poletnih počitnicah, prečital prestolno besedo. To je bil prvi na-stop kralja Jurija VI. v parlamentu.

toval po Evropi in je zgostil svoje vtise o evropskih razmerah v ne-kaj člankih svojega lista.

»Poskusil sem dognati,« pravi Lipp-mann, »ali kaže v Evropi na vojno ali na mir. Prav tako kakor Kitajska in Japonska pravno še zmerom živita v miru, čeprav so njune armade v vojni, vlada tudi na vseh kritičnih toč-kah starega sveta stanje, ki sicer ni vojna, a mir prav gotovo tudi ne. V Berlinu in Rimu sedita ruska posla-nika, toda nemške in italijanske ladje so ruska letala obisipala z bombami, in italijanski torpedi so potapljali ruske ladje. Francija in Italija živita v medsebojnem miru, toda v francoski Afriki rovari podtalna propaganda. Anglija in Italija živita v medseboj-nem miru, toda mogočna propaganda si prizadeva, da bi pobunila Arabce proti Angležem, a Italijani so prepri-čani, da London neti upore v njho-vem cesarstvu. Zato vprašanje ni lahko. Kajti čeprav narodi ne žive v miru, nimajo prave vojne; pravilno vprašanje je, koliko bo vojne, ali bolje, koliko več je še bo.

Če mislimo na to, kako je bilo pred 25 leti, vidimo, da smo se že znatno barbarizirali. Naš nekdanji jaz bi po-milovalno skomignil nad nami, če bi nas danes videl. Navadili smo se, da se nam okrutnost na debelo in z njo razočaranje, zverinstvo in sramota zdi bolj ali manj normalna in se niti pre-več ne zgražamo nad njo. Z never-jetno naglico pozabljamo one civili-zirane pojme spodobnosti, ki so se nam še pred kratkim zdeli instink-tivni. Ne samo da nič več ne brani-mo idealov, ki jih v srcu priznavamo; udobnejše se nam zdi, da nič kaj pre-več vanje ne verujemo. Takšni smo nekako kakor človek, ki ne mara še

videti požara, če mu kdo zažge samo njegov skedenj, sadni vrt in plot, in bi bil rad še hvaležen, če se le ogenj ustavi pred njegovim stanovanjem, da ne bo živ zgorel v postelji.

V tem smislu imam zelo čedno upanje, da bo mir v Evropi obvarovan. Razveseljivejšega upanja nisem mogel odkriti.

V svojem drugem članku anali-zira Lippmann vzroke sedanjih evropskih razmer in odpira raz-glede v bližnjo bodočnost. Čeprav se nam zde ti razgledi mnogo pre-črnogledli, logične in psihološke podlage jim le ne moremo odreči.

»Pravilna se mi zdi domneva,« piše ameriški publicist, »da so tri velike nacionalistične države — Japonska, Nemčija in Italija — na tem, da si ustvarijo nove imperije: azijski impe-rij na Daljnem Vzhodu, germanske-ga v Srednji in Vzhodni Evropi, novo rimsko cesarstvo ob sredozemski obali in v Afriki. Ti novi imperiji lahko vstanejo samo na razvalinah starih: Anglije, Francije, Holandske. Kar se danes dogaja na Daljnem Vzhodu, bi se moralo tudi v Evropi zgoditi, če hočejo Nemci in Italijani uresničiti svoje imperijske želje. Nihče naj ne trdi, da je njihova častihlepnost fan-tastična: prav tako pristna je, kakor je bila Cezarjeva ali Napoleonova, in prav tako resno ji moramo pogledati v oči. Če naj se Hitlerjev in Mussoli-nijev imperij uresniči, se mora Francija stisniti v svoje mej in An-glija omejiti na svoj otok. Moralo bi, da se tako izrazimo, biti prav tako brez nevarnosti, streljati na angleškega poslanika na cesti v Prago ali na Dunaj, kakor je bilo brez nevarnosti streljanje na angleškega poslanika na cesti v Nanking; morali bi priti tako daleč, da ne bi potem London, Pariz ali Washington nič posebnega ukre-nili, a tistih par jalovih protestov bi se že preneslo.

Mir, ki vlada v Evropi od leta 1933., sta Anglija in Francija odkupili s tem, da sta prepuščili postojanko za postojanko. Takšna vrsta miru lahko traja še več let, kajti Anglija in Francija imata še mnogo postojank, ki jih lahko drugo za drugo zapustita. Takšen mir sploh ni treba, da bi rodil splošno vojno. Če bo dovolj dolgo trajal, se bodo ugled, moč in strateške postojanke Anglije in Francije zdro-bile na kose in razpadle tudi brez ve-like vojne. Prepričan sem, da je takšen Hitlerjev in Mussolinijev namen.

Statistično je seveda moč Anglije in Francije mnogo, mnogo večja kakor moč Nemčije in Italije, toda zdi se mi, da imajo diktatorji prav, če so-dijo, da sta vojna morala in strnjena, disciplinirana organizacija izdatnejši od materialnih bogastev. Nemčija in Italija sta naroda »v orožju, Anglija in Francija sta pa danes zgolj naroda »z orožjem.

Zasedba Porenja, Abesinija, Španija: diktatorji dosežajo svoje cilje brez vojne. Vsak uspešen udar podraži in otežkoči morebitni odpor. Tako n. pr. je težje braniti Srednjo Evropo, odkar je Porenje močnejše militarizirano, ka-kor je bilo kdaj koli poprej. Težje je braniti sredozemske postojanke, odkar spadajo Portugalska, nacionalistična Španija in Baleari v območje Nemčije in Italije. Ti politični uspehi znatno odtehtajo vrednost nove francoske in angleške oborožbe. Zapustil sem Ev-ro-po z občutkom, da nista danes ne Francija ne Anglija zares prežeti z voljo, upreti se grozeči nevarnosti. Če prideta Mussolini in Hitler do spo-znanja, da so demokracije res tako dekadentne, kakor se delata da mi-slita, potem bo položaj zelo resen. Če so demokracije res dekadentne, je pa bodočnost starega sveta spet v rokah vojaške kaste, in meščanske dobe, ki se je začela z renesanso, bo konec.

»Zrelost nikakor ni treba da bi bila dekadentnost: to je Nemčija doživela pri Verdunu.« Tako je za-pisal ameriški žurnalista John Gun-ther v knjigi »Inside Evrope«. Mi bi še dodali: »...to tudi Angleži dokazali na Sommi in Piavi.

Ali je mogoče, da so Angleži in Francozi v teh 20 letih tako padli?

Observer

TELEFONSKI KABEL

Prebrali smo uredbo o polaganju novega telefonskega kabla Beograd—Zagreb—Maribor do državne meje. S presenečenjem in razočaranjem smo morali ugotoviti, da v njej ne sreča-mo že izdelanega načrta tistega dela, ki bi šel iz Sevnice do Ljubljane in dalje do Postojne, kjer bi se priklju-čil že dograjenemu italijanskemu omrežju.

Kolikor nam je znano, so proračuni za položitev tega postranskega kabla že zdavnaj gotovi in jih je že dobilo ministrstvo za pošto in brzojav v pre-gled. Celotni stroški bi znašali okoli 15 milijonov; sprito velikega kredita za glavni kabel to gotovo ni tako ve-liki znesek, da bi morala zaradi nje-ga tretja prestolnica naše države še za nedogleden čas ostati brez priključka na svetovno telefonsko omrežje. Na-mesto postranskega kabla, ki bi en-krat za vselej uredil vprašanje tele-fonske zveze Slovenije in njenega središča z Beogradom, nam zdaj ob-ljubljajo obnovo navadne žične napel-jave Ljubljana—Trebnje—Sevnica. To napeljavo imamo že danes. Dolga je okoli 90 km in zada'a naši domači tele-fonski upravi že leta in leta skrbi in težave. Z obljubljen obnovo bi se te nevrmešnosti morda onemile, a tele-fonske mizerije, ki ne škoduje samo našemu gospodarstvu, temveč tudi državnim blagajni, ne bi bilo konec.

Ljubljana in tisti del Slovenije, ki k njej gravitira, predstavljata v po-stavkah dohodkov poštnega minist-rstva številke, ki pomenijo vsako leto lep prispevek k čistemu dobičku te-ga ministrstva. Že zato bi bilo prav, da osrednja poštna uprava ne pusti v nemar nujnih potreb Slovenije; pri tem smo pustili ob strani psihološki moment, čeprav je nedvomno prav ta-ko važen, če ne še bolj.

(Po »Jutru«)

ŽELEZNISKI PROBLEMI SLOVENIJE

Mnogo je bilo krajev, kjer ni bilo železniskih zvez; državna železniska politika je stremila za tem, da z vse-mi sredstvi zgradi železnice v teh kra-jih. Pri tem so ostali zanemarjeni ve-liki prometni problemi na severu; to je seveda imelo slabe posledice za železnisko službo.

Po prevratu je Slovenija dobila kot zaključek svojega železniskega omrež-ja zaradi nujnih potreb samo dve no-vi progi: Ljutomer—Gornja Radgona in Rogatec—Krapina — če ne upo-števamo novega mostu na železniskem križišču pri Zidanem mostu. Šele leta 1935. so začeli graditi progno St. Janž—Sevnica, ki pa nima tistega gos-podarskega pomena, kakor bi ga mogla imeti, če bi Slovenija dobila zvezo z morjem. Zato je nujno po-trebno, da začnemo čim prej graditi železnico Crnomelj—Vrbovsko, ki bi stala 125 milijonov in bi bila dolga 42 km. V prav posebnem državnem interesu bi bil dvojni tir Zidani most —Zagreb. Po tej progi gre velikanski promet, ki ga je le z največjim na-porom moči obvladati; toda to ne sme trajno tako ostati. Prav na tej progi nastajajo velike zamuđe, tem večje, čim bolj je progna obremenjena. Po tej progi se razvija veliki mednarodni promet, ki je vajen drugačne točnosti.

V zvezi s tem je treba urediti po-stajajo Zidani most. To je tem lažje, ker je za znaten del te proge že zgra-jen spodnji ustroj in ne bi bilo treba investirati več kakor samo za nabavo in položitev tračnic in razširitev po-staje. To bi stalo po proračunu 85 mi-lijonov din.

(Po »Slovenec«)

NEPISMENOST V NAŠI DRŽAVI

Srbsko kulturno društvo »Prosveta« v Sarajevu je izdalo obširno spomeni-co o pismenosti v naši državi, sestav-ljeno po statističnih podatkih pro-svetnega ministrstva.

V Jugoslaviji zna pisati in brati samo 55% prebivalstva, starega več ko 20 let. Število analfabetov pa ni v vseh krajih enako. Tako imamo ba-novine, kjer je več ko 70% prebiva-lstva nepismenega. Več ko 60% anal-fabetov imajo drinska, moravska, vr-baska, zetska in vardarska banovina. Najmanjšo nepismenost ima dravska banovina (5-54%), največjo pa vrbaska (72-80%).

Boj proti nepismenosti gre zelo po-časi od rok. Tako smo v desetih letih dvignili pismenost v državi samo za 7%, t. j. z 48 na 55%. Če tudi v bodoče ne pojde hitreje, bomo čakali še naj-manj pol stoletja, preden bo pisme-nost v vsej državi na tisti stopnji ka-kor pri nas v Sloveniji.

(Po »Jutru«)

ZRCALO naših dni

Za prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

»Mladini neprimerno!«

Skoraj vsak mesec, če ne vsak teden, lahko čitamo na mnogih reklamnih izložbah kinematografov napis, ki se po navadi košati na najvidnejšem mestu: »Mladini neprimerno!« Torej kino predvaja film za odrasle, ki je pa mladini neprimeren. Že pred temi reklamnimi slikami, kjer je napis »Mladini neprimerno!«, se gnete mladina in z užitek opazuje slike, da bi videla, kaj »mladini neprimernega«. Prav ista slika se nam pokaže, ako pogledamo v čakalnice kina. Tudi tukaj je občinstvo sestavljeno v veliki večini iz nedorasle mladine, ki se tre pred blagajno, kjer je tudi na najvidnejšem mestu ta napis. Blagajničarka prodaja vstopnice vsem, ne glede na starost, samo da imajo denar. Pa tudi stražnik se ne zmeni za to, čeprav bi moral vsaj on napraviti red. In naposled pušča še biljeter v dvorano velike in male, da imajo le vstopnico.

Zdi se torej, da ima napis: »Mladini neprimerno!« samo namen, privabiti mladino, da napolni blagajno kina z denarjem, ki ga je utajila staršem, ko je kupovala zvezke in knjige, ali ga je pa celo izmaknila doma.

P. C.

Tudi na deželi zna biti »sluštno«

Ni dolgo tega, ko so se zbrale dame in gospodične iz sreskega kraja blizu Ljubljane, da se malo pozabavajo v neki gostilni. To ne bi bilo nič hudega, če bi se res samo zabavale, in sicer gospe s svojimi možmi, gospodične pa s svojimi izvoljenci.

Njihova zabava je trajala pozno v noč do zgodnjega jutra. Tu ni bilo samo petja, vriskanja in cviljenja. Skakale so kakor srne na stole in mize ter pri tem vzdigovale svoja krila tako visoko, da so kazale bedra in še druge intimnosti svojega spola.

Vse to sta opazovala dva tučca, ki sta prišla slučajno tisti dan službeno v naš kraj. Dame ju pa tudi niso pustile pri miru, tako da so kmalu skupno nadaljevali zabavo. Morda bi to ranjanje trajalo še dalje, ako ne bi bil prišel mož ene izmed navzočih dam ob štirih zjutraj naznaniti, naj gre »milostljiva« varovati otroke, kar mora ona na delo. Dame so plačale svoj račun, ki je znašal nekaj čez pol »jurja« in se odpravile k počitku.

Vestna čitateljica lista

Sodobnost

Gotovo ve vsakdo, kje je slavnoznana Selenburgova ulica, kjer je neka trgovina, v kateri prodajajo slovstvene in znanstvene knjige ter pisarniške potrebščine. Ta trgovina ima to dobro (ali slabo?) lastnost, da služijo njena izložbena okna marsikomu za ogledalo.

Ondan sem šel tam mimo. Nekaj časa je stal pred izložbo lepo oblečen gospod, a z razmršenimi lasmi. Ogledoval si je Cankarjeve Zbrane spise. Ko se je nagledal, mu je kar v hipu smuknila roka v žep — mislil sem, da bo privlekel denarnico in šel kaj kupit — privlekel je pa glavniki, potegnil trikrat, štirikrat po lasih, se dobro pogledal v »ogledalu« in si še z roko popravil frizuro. Preden je glavniki spravil, je otresel seveda še lase, pa še visoko nad glavo ga je dvignil, če ni morda še kak las ostal na glavniku. Potlej ga je spravil in ponosno odšel, češ: zdaj sem pa spet za med ljudi!

Cankarju v izložbi se je pa nemara mogoče storilo, ker bi se tudi on rad počesal, pa ni imel ne glavnika ne ogledala, zraven pa tako razmršene lase...

G. T.

Spoštovanje sivih las

Ne morem si kaj, da vam ne bi, gospod urednik, sporočila za »Zrcalo« dogodka, ki sem mu bila ondan priča na enem izmed ljubljanskih tramvajskih postajališč.

Na postajališču je obstal voz cestne železnice. Drobna, stara gospa stopica k stopnicam. Že se je s trudom povzpela na prvo, toda v svojo nesrečo pri izhodnih vratih.

Ker ni nikogar, ki bi hotel izstopiti, bi človek menil, da so slabotni potniki tudi ta vstop dovoljen.

Kaj šel! Stopijo sprevodnik z drugega konca voza že kliče: »Slišite vi, nazaj, nazaj! Tam je vendar izstop, vstopiti morate tukaj!«

Stara gospa je nekoliko zmedena. Oklepa, gotovo ne iz kljubovanja, temveč v zadregi, ne vedoč, kaj bi.

Ganljiva ljubezen mlade gimnazijalke

Kako je, če se dekleta uglednih beograjskih staršev zaljubi v siromašnega uradnika

(r) Sremska Mitrovica, oktobra.

Plavolasi 26letni Vladislav Pahi iz Erdevika, mladenič s sanjaviimi sinjimi očmi in s tihim, ljubeznivim nasmehom okoli ust, skromen nižji uradnik v ministrstvu, je očaral mlado djakinjo iz bogate in ugledne beograjske rodbine. Črnolasa mladenka, srednje vitke postave, zelo živahna in ljubka, je o prav takšnem fantu s sanjaviimi sinjimi očmi že dolgo sanjarila in ko je pri svoji bogati teti spoznala mladega Vladislava, si je dejala:

»Ta ali nobeden!«

Spogledala sta se. V tem pogledu je bilo nekaj, kar je oba globoko presunilo. Valoviti plavi lasje, nežen dotik rok, še en vroč pogled — in ljubezen je vzcvetela. Njuni ljubezenski sestanki so bili čedalje pogostejši. Tesno objeta sta neskrbno sanjarila o sreči, o tisti lepi sreči, ki sanjajo o njej menda samo pravi zaljubljenici. In takšnih je na žalost tako zelo malo...

Strogemu materinemu in očetovemu očesu pa hčerkin nemir in njeni pogosti odhodi z doma niso ostali prikriti. Budno so začeli paziti nanjo. Najeli so posebne ljudi, ki so vohunili za njo, in kmalu so bogati starši zvedeli porazno novico: da se njihova hčerka sestaja s čisto navadnim uradnikom iz ministrstva. Lahko si mislite, kako je morala biti ponosna imovita rodbina ogorčena! In tako je dekletov oče, ugleden in bogat mož, kmalu staknil na glavi siromašnega Vladislava nekakšno »maslo«, in mladenič je na vsem lepem kratko in malo sfrčal iz službe. Toda to še ni bilo vse. Da bi fanta še bolj ponižal, in to samo zato, ker se je prednjim ljubiti njegovo hčer, je izposloval, da so ga po odgonu poslali v njegovo lepo rojstno mesto Erdevik blizu Sremske Mitrovice.

Medtem ko je Vlado žalosten igral svojo staro kitaro in otožno prepeval »Otožno nedeljo«, je mlada zaljubljenka sanjarila samo o objemu s svojim predragim večno ljubljenim Vladislavom.

Zadnji izkaz Narodne banke z dne 15. t. m. zaznamuje spet povečanje zlate podlage. V prvi polovici oktobra je zlata podlaga v celoti narasla za več kot 21 milijonov dinarjev. Devize izven podlage so po najnovejšem izkazu padle na 661,8 milijona dinarjev. Posojila zaznamujejo malenkostno nazadovanje, postavka »raznih aktiv« se je pa spet znatno dvignila. Obtoč bankovcev je v drugi četrtini oktobra nazadovale na 5771,7 milijona dinarjev, obveznosti pa so narasle na 2490,7 milijona dinarjev.

Na Rakeku so te dni odkrili spominik kralju Zedinitelju. Odkritju sta prisostvovala tudi zunanji minister in ministrski predsednik dr. Milan Stojadinović in ban dr. Marko Natlačen.

Novo železniško postajo Groblje so odprli na kamniški progi med postajama Domžale in Jarše-Mengeš. Kot zastopnik ljubljanskega železniškega ravnateljstva je inšpektor G. Jenko po kratkem poročilu o zgodovini kamniške proge izročil novo postajo prometu in se obenem zahvalil vsem, ki so kakor koli pripomogli k njeni otvoritvi.

Zaradi klofute je ondan v Pofiskem Svetem Nikolaju blizu Velike Kikeinde umrl ugleden gospodar Djorje Mundar. V gostilni se je sprl z gostilničarjem Gvozdenom Nikoličem. Med prepriom je Nikolič pripeljal gostu takšno klofuto, da je ta kmalu nato izdihnil.

Za vogalom se je hotel potuhiniti 34letni bivši delavec Mihael Ned, doma iz kranjske okolice. Nevarnega kolezarskega tatu je policija že dolgo iskala, kajti na Dolenjskem je zagrešil več tatvin, mimo grede je pa prišel tudi v Ljubljano in je v gramozni jami izmaknil nekemu delavcu večjo vsoto denarja. Policija bo tatila izročila sodišču.

Sprevednik pa ne odneha, in tako mora uboga ženska spet dol in k drugemu koncu tramvaja.

Na cilju je — pred vstopom v voz; gotovo ji je precej odleglo. A glej ga spaka!

Še preden more deti nogo na prvo stopnico, tramvaj meni nič tebi nič odpelje. Ti stara reva pa pojdi peš ali čakaj v mrazu na prihodnji tramvaj!

Povejte, gospod urednik, ali ni tudi vas malce strah tistih časov, ko bomo tudi mi stari in betežni?

Z.

Slovenski ne znajo

Pretekli mesec sem obiskala neko zelo imovito slovensko trgovino v slovenskem trgu blizu Ljutomeru.

Povedala sem svojo željo, da bi rada govorila z gospodarjem te tr-

vom. Brez njega ni in ni mogla vzdržati. Zato je jadrno odhitela na železniško postajo in se je odpravila proti Erdeviku. Vsa nestrpna je pozno ponoči stopila na postaji Kukujevi. Do Erdevika je še dolgih devet kilometrov! Toda ljubezen se ne ustraši niti še tako dolge poti niti temne noči in tako je zaljubljena lepota vzela pot pod noge in je kar sredi noči krenila na pot, da bi čimprej prišla v objem svojega drugega.

V Beogradu so pa tačas na vseh policijskih in orožniških postajah neprestano brneli telefoni, toda o črnolaski ni bilo ne duha ne sluha. Zdajci je nekomu prišlo na misel, da se je ubogo zaljubljen dekletce najbrže zateklo v Erdevik. Kmalu nato se je pred skromno kavarnico v Erdeviku ustavil krasen avtomobil. Izstopilo je več gospodov ki so se predstavili kot književniki in prijatelji Vladislava Pahija. Prijazno so pozdravili skromnega tihega mladeniča in mu v gostilnici pri dobri kapljici povedali, da imajo zanj službo v Beogradu. Vlado ves prevzet od sreče ni niti slutil, kaj vse ga še čaka. Veselo je ubral strune in od veselja zlivaj vase kozarec za kozarec. Njegovi »prijatelji« so bili zelo dobri in gostoljubni! Kmalu nato so ga povabili s seboj v Sremsko Mitrovico. Veseli Pahi je seveda takoj pristal. Avtomobil je z ujetnikom drvel skozi noč. V Mitrovici so pili dalje. Na lepem se je pa eden izmed tovarišev utrgal in je z železniške postaje brž telefoniral v Beograd o uspehu.

»Toda kje imate mojo hčer?« je onkraj telefona vsa obupana vprašala objokana mati.

Ko je napočil ugoden trenutek, so nič hudega ne slutecemu mladeniču povedali, za kaj gre. Njemu ni bilo mar samega sebe, mučilo ga je samo to vprašanje: »Kaj se je zgodilo z ljubljenskimi dekletom? Nemara je pa naredila križ čez svoje življenje?« ga je v strahu zgrabilo za srce. In fant je voljno odšel z detektivji v Beograd.

Ko je nad pokrajino vstajala jutranja zora, je mladenka izmučena, pra-

šna in z raztrganimi čevlji prišla pred Vladislavovo hišo. Vsa srečna je potrkala na vrata in čakala, da se ji prikaže njen ljubi. Nič ni čutila utrujenosti, saj je prišla k njemu, ki ga ima tako silno rada... Ko je zvedela, da Vladislava ni doma, so ji na oči privrele vroče solze. Brž so jo odvedli v sobo in jo ogrnili z debelo odejo, kajti dekleta je bila pošteno premražena in se je tresla ko šiba na vodi.

Telefoni so v Beogradu še zmerom brneli. Erdeviškemu stražniku so iz Beograda obljubili lepo denarno nagrado in še službo, kakršno si bo le pozelel, če takoj sporoči v Beograd vse erdeviške novice. In ko je mož postavil zvedel, da se je pri Pahijevih ustavila lepa črnolaska, je to nemudoma sporočil v Beograd, potlej se je pa napil in je tako zmerjal župana in vse občinske odbornike, da je pri priči zletel iz službe.

Z največjo naglico je prišla dekletova mati s svojo sestro v Erdevik. Toda vse ljubeznivo prizadevanje obeh žensk ni moglo dekleta pripraviti do tega, da bi se vrnila z njima in da bi odšla iz tega »brloga«. In v strahu za svojega drugega je dekleta izposlovala, da so Vladislava izpustili. Ko ga je deklica zagledala, je vsa blazna stekla proti njemu in mu je padla v naročje. Njena mati je pri tem — omedlela.

Toda objem ni trajal dolgo. S solznimi očmi je gledala ona v njegove kalne sanjave oči in mu tiho šepetala o svoji brezmejni ljubezni.

»Nikoli, prav nikoli te ne pozabim. Ljubim te. Samo ti si moj!«

In ko je avtomobil počasi drsel po ozki cesti, je dekleta še vzkliznilo:

»Zbogom, dragi! Še bom prišla k tebi v Erdevik!« in je ljubko pomahala v slovo.

Svoje obljube pa najbrže ne bo mogla tako kmalu izpolniti, kajti njeni strog starši jo bodo oddali v zavod, Vladislavu Pahiju je pa sleherni obisk v Beogradu prepovedan...

(Po »Vremenu«)

Sadjarški kongres je bil te dni v Mariboru. Obiskali so ga odlični predstavniki te stroke iz vseh delov naše države.

Zanimiva razstava ženskih ročnih del v vseh tehnikah vezenja, kvakanja in pletenja, izdelanih z »MEZ« predivom za ročna dela v Ljubljani, Delavska borznica, Miklošičeva cesta, odprto od torka 2. novembra 1937 do vključno petka 5. novembra 1937. dnevno od 10. do 18. ure nepretrgoma. Vstop prost! Ne prodaja se!

Velik voz je povozil pred okroglim sodiščem v Kragujevcu kmeta Radisava iz Lapovega, ravno ko se je vračal s sodišča, kjer je napisal svojo oporoko. Vse svoje premoženje je zapustil svojim vnukom.

Na cesti je rodila zdravega otroka Marija Glavaševa iz Sarajeva. Ko se je sredi noči vračala proti domu, so jo na cesti iznenada popadli porodni kriči. Stražnik je brž poklical rešilno postajo, toda še preden je rešilni avto pripeljal, je porodnica rodila.

Huda prometna nesreča se je te dni pripetila v Radencih. Gostilničar in mesar France Ilešič iz Sratovcev v občini Slatini Radenci se je na ostrem ovinku zaletel z motorjem v neki tovorni avtomobil. Motor je vrglo kviku, da je zletel na avtomobil. Ilešič je pa težko poškodovan obelzel pod težkim tovornim vozilom. Zlomilo mu je roko in je dobil še druge težje poškodbe po vsem telesu. Nezvestnega moža so takoj odpeljali v bolnišnico v Mursko Soboto.

Uredba o odkupu bombaza je izšla lani proti koncu leta. Ta uredba odreja določitev odkupne cene, ki je lahko za 50% višja, kakor je znašala poprečna cena bombaza na newyorški borzi prejšnje leto. Obenem uvaja uredba prisiljen odkup domačega bombaza in bombazastih izdelkov. Za-

govine v neki poslovni zadevi. Uslužbenec mi je povedal, da ima gospod pravkar neko stranko in naj malo počakam. Med čakanjem sem zaslišala dobro znani glas omenjenega trgovca, ki se je ravno pogajal z nekim ključavničarjem zaradi popravila ključavnice, in sicer v blago do nečeh nemščini (seveda ker je bolj »nobil«, če človek švabčari, in ker menda slovensčina tudi nima potrebnih izrazov za popravilo ključavnice).

Žalostno je to. Na Koroškem Nemci povsod zatirajo slovensčino, pri nas v Jugoslaviji pa nekateri ljudje kar propagirajo nemščino. Tipično je pa to, da je omenjeni gospod trgovec drugače velik slovenofil. Oba gospoda, trgovca in ključavničarja, sta pa pristna slovenska obrtnika, toda kadar je treba občevariti med seboj o kupčijskih zadevah, govorita po švabsko.

Slovenec

Lepo zalogo obleke je imel na prodaj mesarski pomočnik France Podbevšek v neki hiši v Ljubljani. Policija je zvedela, da so te obleke sumljivega izvora, zato je ondan napravila hišno preiskavo. Podbevšek je spoznal, da je v hiši in se je izgovarjal, da mu je obleko izročil v varstvo neki neznanec. Nazadnje je priznal, da je vlomil v stanovanje dveh svojih tovarišev in jim jima pobral vso obleko, perilo in čevlje za približno 4000 dinarjev. Fant je že star znanec policije.

Dvanajst živih orlov je ujel Jovan Matinović iz Vrbovine blizu Banjaluke. Moč trdi, da jih je ulovil v svoji staji, ko so se lotili ovac. Z roparicami zbuja v vsem okraju veliko pozornost.

Hranilne knjižice

vrednostne papirje vnovčuje po najboljši ceni in takojšnjemu izplačilu. Izposluje vse bančne, denarne, kreditne in blagovne posle najkulantneje

Alozij PLANINŠEK

TRG. AG. BANČNIH POSLOV

LJUBLJANA
Beethovnova ul. 14
I. nadst. Tel. 35-10

Huda avtomobilska nesreča se je te dni pripetila pri Zatrniku nad Gorjami pri Bledu. K mlademu šoferju tovornega avtomobila Marjanu Sušniku je prisledla manjša družba, namenjena proti Gorjam in Bledu. V družbi so bili hotelir Ivan Kenda, posestnik Matko Ulčar s petletnim sinčkom, Jakob Kunstelj in Verica Sodjeva. Med Zatrnikom in Zgornjimi Gorjami je hotel šofer prehitel vozniške, ki so peljali težke hlode. Krenil je za spoznanje na desno, v istem trenutku je pa že zagazil s ceste. Avtomobil je izgubil ravnotežje in se je dvakrat prevrnil po travnatih strmini. Pod seboj je pokopal Jakoba Kunstlja in Verico Sodjevo, ki je tik njega obležala s smrtonosnimi poškodbami. Kakšnih 5 m dalje je izdihnil Ivan Kenda, šofer, posestnik Ulčar in njegov 5letni sin so pa ostali nepoškodovani. Verica Sodjeva je zaradi močnih notranjih krvavitev kmalu nato podlegla.

Obrekovalje je spravilo v obup 21letno lepotic Heleno Dičkejvo iz Sombora. Dekle je bilo izredno lepo in zelo marljivo. Njen gospodar Jovan Simin jo je rad videl zaradi njene lepote in zaradi njene pridnosti. Ondani je dekleta hotelo spremeniti službo; možster jo je dolgo pregovarjal, toda ker se dekleta ne ni dalo prepovoriti, jo je ovdal kot tatlico. To je nesrečno mladenko tako potrla, da se je pri priči vrnila domov in se zastrupila. V poslovnem pismu je napisala, da takšne sramote ne more preživeti. Krojaškega mojstra Simina so prijeli.

Neznani zločinci so se ponoči splazili v slovesni samostan Savino v Boki Katorski in so odnesli mnogo zatega nakita, več starih ikon in desno kipa Matere božje. Ukradene stvari so vredne več milijonov. Čudno je, da na take tove niso lajali samostanski psi, ki so bili na dvorišču. Zločina sta osumljena dva ptopuha.

V zvezi s skorajšnjimi pogajanjmi z Belgijo se je izvedelo, da znaša naš dolgovni klirinški saldo 31 milijonov dinarjev, poleg tega je pa še odprti računov za približno 15 milijonov dinarjev. Naš skupni klirinški dolg v Belgiji znaša torej okoli 45 milijonov dinarjev.

Zaklad so ukradli neznanci upokojenemu lovskemu čuvaju g. Princ iz Zaloga. Mož si je med dolgoletnim službovanjem prihranil 100.000 dinarjev. Ta zaklad je imel varno shranjen v treh pločevinastih škatlah, ki jih je ondan pokazal svojim sosedom, nato jih je pa nekeje zakopal. Pri delu ga je najbrže nekdo opazoval, kajti Princ je ugotovil, da mu je škatla s 30.000 dinarji izginila. Navzlic vestnemu pozivovanju tatu do zdaj še niso mogli izslediti. Nesreča je čudaškega moža zelo potrla.

Vasovet je hodil v sosednjo vas 18letni Josip Lantič iz Vuglovca (Hrvaška). V Bedencih so pa vaški fantje sklenili, da mu bodo pošteno posvetili. Ondani so ga počakali na cesti in ko se je vračal od svojega dekleta, so mu kratko in malo odrezali nos. Hudo ranjenega mladeniča so brž prepeljali v bolnišnico, zločincev pa še niso našli.

Slaboumni 40letni Ivan Oletič iz Hlapčine, občina Sv. Martin na Muri, je letos v juniju zažgal več poslopj in je hotel vreči v Muro nekega triletnega otroka, kar so na srečo še o pravem času preprečili. Nato je vzel s seboj v čoln 5letnega Stefeka Končiča in je sredi vode čoln prevrnil. Sam je skočil v Muro, otroka pa so komaj rešili. Mož so oddali v Lepo glavo.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrš vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija: št. 1117-94. Paris: Luxemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Smeh razkrinkal morilca

Iz doživljajev pariškega Sherlocka Holmesa

(n) Pariz, oktobra.

Pierre Rouleau, najslavnejši pariški kriminalni uradnik, znan pod imenom „Gospod X“, je pred kratkim po izpolnitvi svojih službenih let stopil v zaslužni pokoj. Ondaj ga je obiskal ugleden pariški časnikar in je nato napisal tole zanimivo poročilo:

V majhni sobi pariškega policijskega ravnateljstva mi sedi nasproti zmeren, droben mož, ki bo te dni za smerom odšel iz svoje pisarne. Tega moža so Parižani trideset let poznali le pod uradnim imenom „Monsieur X“ in samo njegovi poklicni tovariši vedo, da se z meščanskim imenom imenuje kriminalni nadzornik Rouleau. Toda njegovi uspehi so mu priskrbeli še eno ime. Ker je namreč veleuhovito razvzoval na videz nerazrešljive kriminalne zapletitjaje, se ga je prijelo ime „Pariški Sherlock Holmes“.

Moj prvi uspeh

»Trideset let je dolga službena doba,« mi je dejal „Monsieur X“, in v mojem poklicu človek ta čas marsikaj doživi, toda enega zapletitjaja, ki je svoje dni zbudil v Parizu velikansko pozornost in čigar razplet mi je pripomogel do slave, ne bom nikoli pozabil!

Bil sem še mlad kriminalni uradnik, ko so mi zaupali razjasnitev skrivnostnega umora dveh žensk v ulici Saint-Denis. Edini očitljivi dokaz je bil smeh, in prav ta smeh je pozneje postal usoden za morilca.

Gaston Baucaron, mlad inženir, je živel s svojo ženo Klotildo v ulici Saint-Denis v vzornem zakonu. S tem se je pričelo moje poizvedovanje. Neke noči je pa zbudil hišnico rezek smeh: ta čudno zveneči smeh je prihajal iz Baucarona in zanj in je spala dalje. Drugi dan opoldne, ko se je Bau-

caron vrnil iz tovarne, je že čez nekaj minut ves iz sebe pritekel k hišnici in zaklical:

»Brž po zdravnika, zdi se mi, da je moja žena mrtva!«

Mlada žena je res negibno ležala v svoji postelji, na njenem telesu ni bilo niti sledu nasilja ne kakšnih ran; šele sodna obdukcija je dognala, da je smrt nastopila zaradi zadušitve.

Inženir je povedal, da je v proslavo svojega rojstnega dne popil z ženo nekaj steklenic šampanjca, potlej sta pa oba okajena zaspala. Drugo jutro je zgodaj odšel v službo in zdela se mu je, da žena še spi.

Tega zagovora nisimo mogli ovreči in tako smo hoče noče morali verjeti, da se je mlada žena po nesreči zadušila.

Hišna preiskava

Tri mesece pozneje se je inženir spet oženil. Tudi to pot je bilo videti, da živi Baucaron s svojo ženo v srečnem zakonu. Neke noči je pa hišnica spet začela čudni smeh. V hudi slutnji je stekla v inženirjevo stanovanje, toda vse je bilo v najlepšem redu in zakonca sta dobre volje sedela v svoji sobi. Čez dva dni je bila Lucija mrtva. Kakor privikrat je bil inženir tudi to pot zelo žalosten in presenečen in ni vedel nikakršnega pojasnila za ženinovo smrt. Obdukcija je spet pokazala smrt zaradi zadušitve.

Tedaj so zadevo meni poverili. Najprej sem neopazno opazoval Baucarona in kmalu sem ugotovil, da se spet smuka okrog nekega dekleta iz tovarne, kjer je služil in kjer si je bil izbral tudi prvi dve ženi. Sluteč, da si izbira novo žrtev, sem se odločil za naglico, da preprečim nov zločin.

Razvozanje uganke

Tik preden se je drugi večer inženir Baucaron vrnil domov, sem odšel v njegovo stanovanje in naredil hišno preiskavo.

»Charlesu Dullinu zapuščam rokopis svoje enodejanke, ki sem mu jo hotel podariti v vzporeditve že pred desetimi leti.«

Dullinu se je seveda podaljšal obraz, delce je pa vseeno sprejel in kmalu ga bodo vzporedili v njegovi režiji. Režiser upa, da bo pri vzporeditvi zaslužil vsaj nekaj za odškodnino svojih sladkih upov...

»Napoleon ni bil nikoli na Sv. Heleni!«

n Q. X. New York, oktobra. Ta drzna trditev ne bi bila vredna uvaževanja, ako je ne bi bil zapisal tako tehten učenjak, kakor je profesor Geoffroy Goldsmith iz Washingtona.

Njegova knjiga »Napoleon never at Saint-Helena« je letošnija ameriška knjižna senzacija. Goldsmith hoče dokazati, da je Napoleon na Sveto Heleno poslal »dvojnika«, sam je pa umrl na neki angleški križarki. Najzanimivejše je, da profesor to svojo trditev podpira z zgodovinskimi dejstvi. Tako dokazuje, da Napoleonova banka, firma Perrégaux, ni hotela vnovčiti nekake Napoleonovega čeka s Svete Heleno, češ da podpis na njem ni Napoleonov. Profesor navaja še 53 podobnih dokazov.

Najbrže profesorjevi dokazi, naj bodo še tako neizpodbitni, ne bodo prav nič spremenili... (»Morgens«, Dunaj)

Dediščina za slabe učence

n S. K. Pariz, oktobra. Nedavno umrli pariški bankir Fricard je zapustil kaj nenavadno oporoko: na smrtni postelji je določil 600.000 frankov za — slabe učence.

Fricard je bil v mladih letih sam slab učenec in se je moral petkrat seliti s šole v šolo, vzlic temu je postal ugleden in bogat mož. Pred smrtjo se je pa odločil, da bo poskrbel za slabe učence s posebno ustanovo, in tako jim je podaril lepo vsotico, skoraj 1½ milijona dinarjev.

Obresti te vsote bodo vsako leto porabili za vzgojo desetih posebnih slabih učencev, če bodo le kazali kakršno koli nadarjenost za ta ali oni poklic.

Nov avto iz stotih starih

(n) New York, oktobra. Vsako večje ameriško mesto ima v bližnji okolici svoje »avtomobilsko pokopališče«. Na teh pokopališčih leže stari avtomobili, ki niso za nobeno rabo več.

Neki knjigovodja iz San-Francisca se je pa odločil, da bo po najcenejši poti prišel do avtomobila. Novega si ni mogel kupiti, zadovoljil se je pa tudi s prenovljenim, ki si ga je zgradil iz stotih starih zavrnjenih avtomobilov. Od vsakega »mrtvega« avtomobila je vzletel tisti del, ki je bil še kolikor toliko dobro ohranjen, potlej je pa izbral najboljše dele in si je dal sestaviti »nov« avto. Na svojo idejo je bil zelo ponosen in napotil se je s svojim nenavadnim vozom proti New Yorku. Ustavil se je v vsakem večjem mestu in pripovedoval častnikarjem, kako potuje; tako si je dobro poskrbel za reklamo.

V New Yorku imajo pa dovolj drugega dela, kakor da bi trtili čas s čakanjem na iznajdljivega knjigovodjo in tako so ga namesto deklice z rožami počakali le strogi stražniki, ki so novopečenega vozača takoj prijeli, ker je vodil avto brez šoferjske legitimacije.

Čudna dediščina pariškega režiserja

n S. I. Pariz, oktobra. Ugledni gledališki režiser Charles Dullin je moral ondan v ravnateljstvo pisarno. Tamkaj so mu pokazali kaj čudno listino: neki pariški notar mu je sporočil, da se ga je neki nedavno umrl večkratni milijonar spomnil v svoji oporoki. Režiserju je zaigralo srce. Notar ga je naprosil, naj se prav kmalu zgleda v njegovi pisarni.

Dullin je nekaj dni živel v sladki omotici, prepričan, da se ga je milijonar spomnil z lepo vsotico, ki jo bo porabil za ureditve svojih umetniških načrtov. Dogovorjeni dan je ves vesel odšel v notarjevo pisarno. Tamkaj so bili že zbrani pokojnikovi prijatelji in njegova rodbina.

Notar je odprl oporoko in prebral več odstavkov, ki so se tikali samo rodbinskih določb, potlej je pa z jasnim in močnim glasom pričel čitati:

Sprva nisem nič posebnega opazil. Ze sem hotel oditi, kar sem za hladilnikom zagledal nekaj po dolgem zgrgnjenih rjuh. Iskal sem dalje in sem pod hladilnikom našel vrečico s ptičjim perjem. Ne da bi mi bila jasna zveza med temi predmeti in med dejanjem, sem slutil, da imam pred seboj morilno orodje, in instinktivno, kakor pač mora ravnati kriminalni uradnik, sem meni nič tebi nič dejal Baucaronu: »S tem ste umorili obe svoji ženi!«

Četrto ure pozneje mi je že vse priznal. Baucaron se je bil že po nekaj mesecih hotel iznebiti svojih žen. V strahu, da bi mu kdo ne prišel na sled, si je izmislil peklenski načrt za umor. Ko se je žene naveličal, je pod kakršno koli pretvezo priredil dobro večerjo z obilno pijačo. Ko sta bila potlej z ženo dobre volje, je za šalo močno privezal z rjuhami svojo žrtev za noge in roke na posteljo; rjuhe namreč na členkih ne puščajo podplutb.

Zdaj se je pričelo smrtno mučenje. Prav po malem je morilec začel ubogo žrtev ščegetati s ptičjimi peresi, ki sem jih našel pod hladilnikom; žena se je najprej smejala, ščegetanje je pa postajalo vse neznosnejše in neusmiljenejšje in naposled se je uboga žrtev zasmejala s tistim rezkim, grozotnim smehom, ki je sredi noči dvakrat zbudil hišnico. Prav ta smeh mi je pripomogel, da sem v mislih združil perje z zločinskim dejanjem. Ko je inženir videl, da je žrtev zaradi smeha brez moči — pri drugi ženi je najprej svoj »postopek« le za šalo poskusil — tedaj je uporabil peto rjuho. S štirimi rjuhami je le »za šalo« privezal žrtev na posteljo, iz pete je pa naredil zanko in jo vrgel ženi okrog vratu. Z neznosnim ščegetanjem in z zategovanjem zanke je dosegel, da sta se nesrečni ženi med smehom zadušili...

Baucarona so obsodili na desmrtno ječo in ga poslali na Hudičeve otoke. Še danes me pa obide zadoščenje ob misli, da sem tedaj s svojo spretnostjo in s svojim hitrim nastopom rešil novo žrtev iz kremljevega vampirja.

Charles Delambre

Zmagovalka nad Hudičevimi otoki

Tragična smrt junaške francoske odvetnice

n U. I. Pariz, oktobra.

Prejšnji teden sta se v Merkesu (Maroko) z letalom ponesrečila slavna pariška odvetnica Mireille Moregerjeva in njen pilot. Letalo se je bilo šele dvignilo z letališča v Merkesu, prihodnji trenutek je pa že tresčilo na tla. Mireille Moregerjeva in pilot sta bila pri prči mrtva, niena sestra, ki je bila z Mireille v letalu, se je pa nevarno pobila.

Poročno potovanje — na Hudičeve otoke

Mireille Moregerjeva je bila nedvomno ena izmed najbolj priljubljenih in najslavnejših Francozinj. Svojo nenavado priljubljenost si je pridobila v srditi in neizprosni borbi proti kazenski koloniji Cayenni v francoski Guayani, proti tolikanj osovraženi »Hudičevim otokom«. Koj nato, ko je odprla odvetniško pisarno, se je Mireille poročila in sklenila iti na poročno potovanje tja, kamor menda se nista šla dva mlada poročenca — na Hudičeve otoke. Po vrnitvi je pa priobčila svoje

Kopel in Solea!

Topla kopel z bujno penicem se, izredno blagim in dišečim Solea milom z aktivnim lecitinom, ki pronikne v kožo — to je prava blagodat!

Privosčite si neposredno nato, ko ste se osušili, ko so kožne luknjice še odprte, masazo celega telesa (razen na podplatih in pod pazduho) s Solea kremo, ki vsebuje kolesterol! Ta pronikne pri drgnjenju globoko v nevidne kožne odprtine in na idealen način dopolni učinek Solea mila.

Dražestni občutek čistoče in svežosti, preropenja, povečana elastičnost in moč — to je Solea kopel! Voljna, gladko napeta koža, zdrava, mladostno sveža zunanost, to su uspehi rednega uporabljanja Solea mila in Solea kreme!

U SVAKO DOBA SOLEA KREMA

SOLEA

milo in krema

se medsebojno dopolnjujeta!

vtise, doživljaje in opazovanja iz cayennskega pekla.

Ta dogodek je imel najprej kaj nenavadno posledico: sto osemnajst kazniških paznikov je vložilo tožbo proti Mireille Moregerjevi, češ da so njena poročila o kazniškem življenju globoko užalila njihovo čast. Mlada odvetnica namreč ni preveč pazila na besede in obtožbe. Povedala je dosti tistega, kar so povedali o Hudičevih otokih že mnogi pred njo, povedala je pa tudi še mnogo več. Moregerjeva je poročala strogo stvarno in nepristransko — vsaj ona je tako trdila; drugega mnenja so bili pa cayennski pazniki. Dejali so, da so Mireille poročila le zlobna izmišljotina, in so vložili tožbo proti pogumni boriteljici za odpravo cayennske sramote.

Senzacionalen proces

Proces mlade odvetnice proti sto osemnajstim kazenskim paznikom je vzdignil mnogo prahu. Ugledni pariški zagovornik Jean Charles Legrand, ki se je bil izkazal že pri Staviskem procesu, je izposloval, da je zadeva prišla pred porotno sodišče. To ni seveda sto osemnajstim tožiteljem nič kaj dšalo, kajti pred porotniki je dovoljen vsak resničnosti dokaz. Gospa Moregerjeva je imela pa cel kup zelo zgornjih fotografij in je zmagala na vsej fronti. Ob času procesa se je javilo tudi več kaznjencev in vsi so bili pripravljeni dokazati resničnost odvetniških trditev glede življenja na »Hudičevih otokih«.

Potek procesa je bil za mlado pariško odvetnico pravi triumf. Oprostili so jo v vseh točkah in borba proti »Hudičevim otokom« se je zanj zelo častno končala, posebno, ker se je kmalu nato francoska vlada odločila zloglasno

kazensko kolonijo na Guyani za zmemrom odpraviti.

Odprava cayennskega pekla

Dva ministra, Rucart in Moutet sta ukrenila vse potrebno, da sta Francijo vendar rešila te kulturne sramote. Dolje je francoska država izdala za cayennsko kazensko kolonijo okoli trideset milijonov frankov na leto. Teh trideset milijonov frankov je pa v resnici vrgla proč, saj so v bližnji holandski koloniji kaznjenci gradili železnice in ceste, a v francoski Guayani so rasli gosti pragozdovi do kazniških vrat...

Na »Hudičevih otokih« je ticala napaka v sistemu, v ljudeh in v osnovi te strahotne kaznilnice. In zdaj je žena, ki je izvojevala junaški boj proti temu peklu na zemlji, našla tako tragično smrt...

Praktična darila

(n W. K.) London, oktobra. Angleški knjigotrci so nedavno uvedli praktično novost, ki bo najbrže všeč vsem ljubiteljem lepih knjig. Danes lahko že v vsaki knjigarni na britanskih otokih, pa tudi v kolonijah in dominionih kupiš knjižni ček.

Knjižni ček je umetniško izdelan, vnovčljiv je pa pri vsakem angleškem knjigotrcu; na sprednji strani je prostora za nekaj vrstic; tam lahko napišeš nekaj ljubeznivih besed, na primer voščilo. Ček lahko izpolniš na poljubno vsoto denarja. Za čekovni obrazec sam plačaš 3 pennyje, t. j. 3 dinarje.

Novi ček bo prihranil darovalcu in obdarovancu dosti truda, pa tudi neprijetno menjavanje knjig, ki je še posebno nevšečno, če darovalec in obdarovanec ne živita v istem kraju.

»Clerk of the Closet«

n M. K. London, oktobra. Kralj Jurij VI. je v svoje dvorjanstvo nedavno uvrstil tudi »Clerka of the Closet«. To starodavno službo, ki izhaja še iz časov pred angleško reformacijo, je kralj dodelil winchesterskemu škofu Garbettu. Pred reformacijo je bil »Clerk of the Closet« — closet pomeni v tem primeru cerkveno klop, v kateri sedi kralj — tudi kraljev spovednik.

Pozneje je bila pa njegova dolžnost, da je v cerkvi sedel pri kraljevi klopi in kralju preganjal vse dvome, ki so se ga lotili v cerkvenih zadevah. Pod nepobožnim Karlom II., ki se je na smrtni postelji spreobrnul h katoličanstvu, je imel »Clerk of the Closet« še posebno čudno delo. Med dolgimi in dolgočasnimi pridigami je moral sedeti pri kralju in ga zabavati. Svoje delo je opravljal tako temeljito, da je smeh s kraljeve galerije pogosto zelo motil sveti obred in pridigo. Ko se je duhovnik nekoč pritožil, je Karel II. izjavil, da mora poslušati dovpite, sicer bi pri tako dolgih pridigah zaspal.

Danes ima pa »Clerk of the Closet« drugo nalogo: kraljev svetovalec je v duševnih zadevah. Njemu so podrejeni kraljevi kaplani in on tudi izbira kraljevega pridigarja.

Težavno

»Ali vaš pobič že govori?«

»Kajpak, govoriti smo ga naučili že lanske spomlad, zdaj se pa trudimo, da bi ga navadili molčanja.«

n Q. X.

Žrtve pretirane vitkosti

Zakaj so umrle Jean Harlowa, Barbara la Marrova in Renata Müllerjeva

Spet je v borbi za nekaj bore kil padla nova žrtev — mlada, simpatična filmska igralka Renata Müllerjeva. Kdo se je ne spominja iz ljubkega filma »Privatna tajnica«, kjer je tako prisrčno in ljubeznivo upodobila žitje in bitje današnje delovne ženske? Nedavno jo je pa zaradi splošne oslabitve organizma pobrala bela žena... Umetnica je že pred leti zaradi pretiranega hujšanja nevarno obolela. Tedaj se je še nekako izmazala. Nedavno se je pa nekaj potokla, nastopile so razne komplikacije, in telo, oslabiljeno po boleznih in pretiranem hujšanju, ni moglo več kljubovati sicer nedolžni bolezni.

Smrt Renate Müllerjeve je pač tipičen primer posledic pretiranega hujšanja. Uboga igralka pa ni edina žrtev filmskovitke mode! Tako je v Ameriki že pred več leti ta moda uničila lepo filmsko igralko Barbaro la Marrovo in šele pred nekaj meseci ljubko, očarljivo znanko s platna, Jeano Harlowo. Obe igralki sta morali kočljivi točki svojih filmskih pogodb plačati z življenjem.

Zivljensko nevarna izguba teže

Kdaj pa postane hujšanje nevarno? Menda vam lahko na kratko odgovorimo: pri pretiranju. Hujšanje je nekaj let sem tako v modi, da je postalo že nekakšen sport. Zenske se na vse kriplje trudijo, da bi se otresele

nekaj pičil kil. Poznamo celo kuhinje s presno hrano, vse mogoče postopke z mlekom in kislim zeljem, razne diete, kozmetične operacije in dijetsko kuhinjo. In vsaka prisega, da je njen postopek najpopolnejši in najzanesljivejši.

Vsi ti postopki pa samo dotlej niso nevarni, dokler ne preokračajo prave mere in ne zaidejo v pretiravanje. Hujšanje pod zdravniškim nadzorom s smotno dijetno in s pažnjo na zdravje pač ne more škodovati organizmu. Kakor hitro pa preokračimo varnostno mejo, utegne biti še tako nedolžen postopek nevaren.

Mnenje zdravnikov

Dunajski profesor, zdravnik Heinrich Schur je nedavno energično povedal svoje mnenje o hujšanju in shujševalnih postopkih:

»Čim več je masti, tem več je zdravja,« smo rekli včasih in ta izrek je postal tudi ljudskoznanstveni prepogovor. Zdaj so tisti časi minili, zato pa smo zašli v drugo skrajnost:

Vitkost po vsaki ceni: za ceno zdravja, da, celo za ceno življenja!

Ne bom govoril o vseh posledicah teh nespametnih shujševalnih postopkov, ki uničujejo lepoto in s katerimi dosežemo ravno nasprotno, kar smo želeli. Naštel vam bom samo neka-

tere posledice te bedaste igre z življenjem:

Vodenična oteklin; opešanje mišic in včasih tudi sušica mišičevja; motnje v prehrani; impotenca; nervoza; nevralgija; razne druge živčne bolezni; poapnenje kosti; omeščanje kosti; razne kožne bolezni; akne (izpuščaji); kožna vnetja; boleznih hrtenice; slabokrvnost; vodenica; črevesni katarji.

Vsaka teh bolezni je lahko smrtna. Seveda prav zmerom ne nastopijo takšne komplikacije. Eno je gotovo:

Po vsakem pretiranem hujšanju se naredi na koži gube in gube, polt izgubi prejšnjo svežost in napestost. Te hibe so nepopravljive.

Ni mi treba omenjati razne manjše neprijetnosti kakor vijoličaste roke, rdeče nosove, ki so neštokrat posledica hujšanja. Ako se ne gibljemo, mišice hirajo, ako pa sistematično stradamo, odrečemo svoje delo prehranjevalni in prebavni organi.

Hujšanje je postalo pa že nekaj šport. Škodljivost vseh mogočih mlečnih, sadnih in stradalnih postopkov si povprečen človek pač komaj predstavlja. Seveda, včasih je treba iz poklicnih ali drugih vzrokov nekoliko shujšati. Tedaj se pa obrni do zdravnika, da ti on pove, kako in koliko ti kaže shujšati.

Deseti brat OBLEGA GIBRALTARJA

(1779 do 1783)

Ljubezenska povest v verzih
po Jurčičevem romanu

V sedanji čas postavil in v stih preli
Ivan Rob

VI.

I Manica tja k oknu skoči
misleč, da to je Lovre Kvas;
a zmoto brž spozna, ko čuje
nesrečnega poeta glas.
Ljubo ji ni tožeče petje,
ker Marjan ji pri srcu ni;
ji okno brani takt zapreti,
zato vsa jezna obsloni.
Nad njo pa lina se odpira,
iz nje se Urša Plut ozira.

VII.

Od spodaj Marjan pa poet
vse zvezde, mesec blede kliče
z besedo žalostno za priče,
da zanjo žarno je razvnet.
A vsaka pesem bo izpeta,
če še tako lepo zveni;
utihnili jeziki je poeta
in k zvezdam gledajo oči.
Tedaj iz vedra mu razlije
na glavo Urša Plut — pomije.

VIII.

»Izvrstno!« Manica zaploska,
smehljaje okence zapre,
a Marjan misli, da pa pesem
mu pohvalilo je dekle. —
Podajam vam usodno zmoto,
romanov starih rekvizit,
ki je z junakovo slepoto
zavlekla fabule izid. —
Tako je Marjan kljub pomijam
se vdajal upa melodijam.

IX.

Ko spet samota starih sten
je našo Manico objela,
ni srcu svojemu verjela,
da vanj je zlezel Lovre njen.
Čeprav pred njenim mehkim krilom
izginil športni je napuh,
čeprav pred njenim sex appealom
je klonil mu svobodni duh,
čutila vendar je, da veže
jo tenka nit iz njene mreže.

X.

Ko take misli je končala,
se vrgla je na otoman.
Iz sobe, kjer sta stara spala
začula glas je dobro znan.
Tja k steni brž uho pristavi,
ker radovednost jo srbi:
kaj neki ata mami pravi
morda pogovor gre o nji?
Na otomanu se presede,
skoz zid potegne te besede:

XI.

»Po hiši sem se že ogledal.
Vsa čast ti, vse je »comme il faut«.
A nekaj vendarle ni v redu:
skrb mi Manica močno.
Ko Marjana sem ji omenil,
se ji podaljšal je obraz.
Bojim se, da mi štrono zmedel
je ta berač — inštruktor Kvas.
Da konec temu naredimo,
zaroko jutri razglasimo!«

XII.

»Ej, dragi očka, le počasi,
po tistem Manica mrmra,
»le kar zaroko to razglašaj,
a potlej čuvaj se gorja!
Pa prav nalašč ga bom ljubila!
Kaj »štrena« tvoja mi je mar?
Ne bo ločila naju sila,
ne ti, ne Marjanov denar!
Tako nas včasih trma spravi
v objem prečuden ljubavi.

4. nadaljevanje

»Le kakšen bo konec?« se je dosti-
krat tesnobno vprašal Elliot, kadar
je pomislil, kako ga čedalje bolj za-
puščajo moči. Tri dolga leta je že
vzdržal, tri leta brez konca in kraja.
Kaj bo četrto prineslo?
O tem ni moglo biti prav nič dvo-
ma, če je pomislil na sovražnikovo
moč in na njegove priprave. Da, Elliot
je bil pravi siromak v primeri s so-
vražnikom. Toda nekaj je imel, dar
ki ga nasprotnik ni poznal: trdno je
stala njegova truma, v veliko družino
se je bila strnila, preizkušeno v tri-
letni stiski, po pravici ponosna na
svoje uspehe in slepo vdana svojemu
vodniku.

Elliot je vedel nekaj strašnega, to-
da dokler je le mogel, je prikrival
svojim ljudem.

Sovražnik je pripravil tam preko
v Algeirasu plavajoče baterije, prave
pravcate plavajoče trdnjave.

In kadar bodo te gotove — in vedel
je le predobro, da jih grade noč in
dan — da, takrat bo napočil dan od-
ločitve.

Strah ga je bilo teh plavajočih ba-
terij. Gibraltar je bil z morja ranljiv,
in še kako! Če se tem pošastim po-
sreči napraviti vrzel v obrambo, in če
jim bosta sekundirali združeni bro-
dovji s svojimi tisoči ognjenih žrel, in
če nato še s kopnega...

Elliot je obupno stresel glavo. Le
na to ne misli, le na to ne misli!
Skrbel je pesti in nohti so se mu
globoko zarezali v dlani.

V Algeirasu so se pa dogajale
skrivnostne stvari.

Neki francoski inženirski polkovnik
je bil predlagal poveljstvu, naj zgradi
plavajoče baterije in naj z njimi na-
pade trdnjavo. Predlog je doživel ugo-
den sprejem in inženir je dobil dovo-
ljenje, da zgradi deset takšnih trdnjav.

Velike ladje so pristajale v Algei-
rasu in tedaj se je začelo kovanje in
zaganje, podnevi in ponoči. Neznans-
ke množine lesa, najboljše hrastovi-
ne, so zabili v naprave, vdelali črpal-
ke, zbili podstavke za baterije in jih
zavarovali z vsem mogočim. Nato so
privlekli topove najtežjega kalibra —
212 topov! — in jih razdelili na deset
baterij.

Ali so bile te plavajoče trdnjave
nepotopljive? In nezgorljive?

Velike gmote vdelanega lesa so one-
moglole potopitev — ali bodo pa
tudi razbeljenim krogam kos?

Crillon je zahteval preizkušnjo. Ni
potrebna, so odgovorili strokovnjaki:
v 64 minutah se učinek razbeljenih
krogel izgubi, zaradi pomanjkanja
zraka v trdem lesu. Z malo vode se
prepreči sleherni ogenj; sicer je ime-
la pa vsaka baterija še posebno gasil-
no napravo.

V začetku septembra se je začelo s
kopnega nezasišano obstreljevanje.
Dve sto in trideset topov je hkratu
začelo bljuvati železo in ogenj na an-
gleške baterije. Dostikrat je udarilo
kar po dvajset izstrelkov hkrati v
gibraltarska krita.

Elliot je vedel, da je napočil čas
velenapadov.

Z morja so grmeli topovi z devetih
linijskih ladij in petnajst topničark
jim je sekundiralo.

Glas se je raznesel po Gibraltarju.
Zdaj so branilci vedeli o plavajočih
baterijah. Še tega je manjkalo, kakor
da še ne bi bilo dovolj gorja.

Topniški stotnik Witham je klet.

Manjše zlo

Angleški konzul v Jokohami na Ja-
ponskem se je zelo bal potresov, zato
je poslal svoja dva precej razvajena
otroka v London k dedku in babici.

Malčka sta srečno prispela v Evropo
in se vselila v svoj novi dom. Dva
dni po njunem prihodu je pa konzul
že dobil brzojavko iz Londona:

»Pošlji potres in vzemi otroka!«

Zlata nedolžnost!

Petrčka je oče v sveti jezi pošteno
našeskal. Fantiček se je zatekel k
mami in ji med jokom in stokom po-
tožil:

»Mama, le zakaj si se morala po-
ročiti!«

Babjevernost

Gospodinja: »Plačala vam bom to-
rej 12 dinarjev na dan. In drugače,
ali ste morda babjeverni?«

Nova služkinja: »Prav nič, brez skrbi
mi lahko plačate 13 dinarjev!«

Zapravljevec

»Rad bi vedel, kaj počne Kovač z
denarjem. Včeraj ni imel niti vinarja
in danes spet ne!«

»Ali te je prosil za posojilo?«

»O, ne — jaz njega!«

Najhujše

»Kaj je najhujše pri laganju?«
vpraša učiteljica, hotela dekletcu raz-
ložiti pojem slabe vesti.

»Najhujše je, če laž na dan pride,«
se odreže dekletce.

Za ladje so bile najboljše orožje raz-
beljene kroglice; suhi les in jadrovinna
vojni ladji se hitro vnameta. Toda za
to bi bili morali imeti zadosti streliva,
a prav tega je manjkalo. Tedaj je
Hanovčan Schreckendiek od 5. pehot-
nega polka, ki mu je poveljeval ge-
neral de Lamotte, predlagal stotniku,
naj bi si napravili peči, da bo na nji-
hovah rešetkah zmerom pripravljena
žareča municija. Stotnik je kar posko-
čil ob domisleku, vrhovno poveljstvo
je bilo takisto za to, in tako so pri
baterijah kmalu zagorele Schrecken-
diekove peči.

Topniški ogenj je postal pravečat pe-
kel; en sam dan je padlo na trdnjavo
več ko 4000 izstrelkov.

Kadar je garnizija premišljala, kaj
še bo, je marsikateri hraber vojak
prebledel. Kaj se bo zgodilo z ženami
in otroki, kadar izbruhne vihar? In
vse je kazalo, da ta vihar ni več
daleč.

Kar so tiste hude dni počeli v trd-
njavi, je bilo nadčloveško. Skoraj po-
lovica junakov je morala opravljati
težko stražno službo. Sicer se je gar-
nizija pomnožila s pomorščaki na 7500
mož. Toda kdor je videl te votlooke
ljudi, živče le še od nevarnosti in
lakote, jih pač ni mogel vzporejati s
polnovrednim vojaštvom. Izmozgani
borci so bili to, vsi prepotrebni pri-
znanja, vsi prej za bolnišnico ka-
kor za baterije.

Elliot je vse pripravil za sovražni
naskok. Sestavil je navodila do sled-
nje podrobnosti, in vsak vojak je na-
lanko vedel, kaj bo storil, kadar bo
sovražnik napadel. Bojni načrt je od-
rejal, da je treba sleherni ped zem-
lje braniti do skrajnosti, a če bi se
že sovražniku posrečilo zavzeti kakš-
no postojanko, je preudarni poveljnik
že vnaprej vse odredil za protinapad.

Nihče ni dvomil, da bo Elliot do
smrti vztrajal na razvalinah; kdor je
pogledal staremu v obraz, je bral na
njem nemo in neukrotljivo odločnost.

V.

Najprej so straže vikale druga dru-
gi, potem celi oddelki in naposled je
vsa garnizija zarjula v en glas:

»Brodovje Njegovega Velikanstva!
Brodovje, glavno angleško brodovje
prihajla!«

O, prečuden pogled!
Anglija, ljuba stara Anglija, ki svo-
jih ne zapusti!

Ponosno in veličastno so se bližale
mogočne linijske ladje, z rahlo nape-
timi jadrji v jutranjem vetriču.

»Ste, Jack, šte, ti ki imaš dobre
oči.«

In Skot je štel: »Ena, dve, tri, štiri,
deset... dvajset... trideset.«

»Otroci, otroci, hvalite gospoda!«
In Jack je štel: »Pet in trideset,
štirideset...«

En sam krik zmagovalja je zagre-
mel po mučeniški trdnjavi.

Kakšno brodovje! Same mogočne li-
nijske ladje, visokoboke z množico to-
pov, z živčevim na prebitek.

»Dajmo, molimo!« je zaihtel neki
belolas podnarednik.

Kakor molitev so zapeli moške in
jokajoče žene staroslavni napjev: God
save the King...

Presunjeni so peli iz globine srca
angleško narodno himno.

Jack je pa naštel pideset linijskih
ladij. Gorje zljaj sovražniku!

Poravnajte naročnino!

Humor

Zakonska psihologija

»Zakaj me spominjaš na moj beg,
mislila sem, da si mi ga oprostil in
pozabil!«

»Saj sem ga, toda nočem, da bi ti
pozabila, da sem ga oprostil in po-
zabil!«

»Mama, le zakaj si se morala po-
ročiti!«

»Rad bi vedel, kaj počne Kovač z
denarjem. Včeraj ni imel niti vinarja
in danes spet ne!«

»Ali te je prosil za posojilo?«

»O, ne — jaz njega!«

»Kaj je najhujše pri laganju?«
vpraša učiteljica, hotela dekletcu raz-
ložiti pojem slabe vesti.

»Najhujše je, če laž na dan pride,«
se odreže dekletce.

Pri umetnikih

»Prosim, daj mi moj ovrtnik, svojo
ovratnico in naftin robec, ker moram
iti ven.«

(Kvitek, Praga)

Bliže in bliže je prinašal vetrič tem-
ne orjake.

— Kaj je pa to?
Tisoči so opazili hkratu.
To niso angleške zastave... to niso
angleške...

Zdaj so videli, videli so svoj pogin.
Saj to so španske zastave, saj to
so beli francoski prapori!

Možje so sklonili glave. Topo so nji-
hove oči zastrmele v tla. To pomeni
konec!

Tej sili noben Gibraltar ne bo kos.
S smrtjo v srcu so se splazili na
svoje postojanke.

Ko je general Elliot povprašal po
vzroku petja in izvedel, kaj se je zgo-
dilo, so se mu zameglele oči in po-
tegnil si je z roko čeznje.

Anglija, Bog te obvaruj!
Napetost v trdnjavi je postala ne-
znosna. Vsa španska in francoska mo-
gočnost, se je zdela, je zbrana okoli
Gibraltarija. Oči vsega sveta se upira-
jo v to pečino. Naj živi general
Elliot, toda dvema velesilama ta trd-
njava ne bo mogla kljubovati.

Jutraj ob šestih, dne 13. septem-
bra 1782, pred Gibraltarjem.

Signali na zemeljski ožini. Španski
napadatelji polki so se v gostih rojih
razvrstili. Za mogočnimi topovi so stali
topničarji. Bledi in neprespani so
Angleži opazovali iz svojih skalnatih
baterij strahotni prizor. Bližal se
je konec sveta.

Njihovi pogledi so se obrnili na
levo.

Ladje, same ladje, in zastave na
njih so veselo vibrirale v jutranjem ve-
tru in s palub so bučali rogovi in vr-
šale piščalke. Z daljnogledom si lah-
ko razločijo duhovnike v zlatih mašnih
oblekah. Z vzdignjenimi rokami so
blagoslovljali špansko-francoske od-
delke.

Solnce je vzhajalo, vzšlo je in ob-
lilo s svojimi zlatimi žarki grozoto na
konem in na morju.

Elliot je z daljnogledom sledil plo-
vi brodovja. Odložil je daljnogled, nje-
gove oči so bile rdeče obrobene.

»Vroč dan bo. Stori bomo svojo
dolžnost.«

Molče so mu sledili štabni oficirji,
vsi so bili polni težkih in žalostnih
misli.

Z zahoda je počasi jadrjala proti
mestu temna gnota.

Plavajoče baterije. Deset pošastí se
je počasi in potuhnjeno bližalo.

Kakšnih 700 metrov pred kraljev-
skim nasipom so se ustavile.

Garnizija je z grozo in preseneče-
njem zrla na plavajoče trdnjave: zdaj
so se zasidrale nasproti mestu in ob-
režnim utrdbam.

Elliot je bil za vse poskrbel. Sest
in dvajset topov je bilo pripravljenih,
da odbije napad z morja; kroglice so
bili razbelili in s strelivom je bila
vsaka baterija založena.

Mir je vladal v trdnjavi. Razločno
se je slišalo rožljanje sidrskih verig.

Tedaj se je na lepem zabliskalo iz
mesta, in na ladje, pripravljajoče se
za vsidranje, se je vsula toča granat
in karteč.

Najprej so odgovarjali basi plava-
jočih baterij, s kopnega je pa nič
manj ko 186 topov bruhalo svojo že-
lezno gmoto na obrežne utrde. 96
angleških topovom je stalo nasproti
328 sovražnih.

Veliko špansko-francosko brodovje
se za čudo ni ganilo.

Dalje prihodniti

Nepomembno

»Natakar, pokličite mi, prosim, go-
spodarja, te čorbe ne morem jesti!«

»Cemu, gospod? On je prav gotovo
tudi ne bi jedel.«

Idealen služabnik

Služabnik je odprl vrata nekemu
gostu: »Želite?«

»Rad bi govoril z gospodom!«

»V kakšni zadevi pa, prosim?«

»Zaradi nekega dolga...«

»Prav žal, gospod se je včeraj od-
peljal.«

»... ki sem ga danes prišel plačat.«

»Imenitno, gospod se je davi vrnil.«

Srečo ima

»Z mojo ženo je res hudo. Zmerom
mi sredi stavka skoči v besedo.«

»Srečo imaš, jaz pa niti tako daleč
ne pridem.«

Najnovejša škotska

Mac Sporrán se je vpisal za člana
v neki golfski klub. Tajnik ga je opo-
zoril, naj napiše na žoge svoje ime,
kajti potem mu jih bodo laže vrnili,
če bi jih izgubil.

»Imenitno!« je menil Skot, »napi-
šite moje ime na žoge.« Tajnik je na-
pisal ime.

»Ali lahko še spodaj dodate zdrav-
nik? To je namreč moj poklic.«

Tajnik mu je izpolnil željo.

»Izvrstno!« je vzkliznil Skot. »Ali
lahko še pristavite: Ordiniram od 10.
do 3?«

Vsaka
nima toliko denarja,
da more potovati v
kopališče

Toda vsakdo
bi moral dati za zdravje letno
100 — 150 dinarjev in piti mesec
dni mesto druge vode samo našo
znamenito:

Radenski zdravilni vrelci
onega z rdečimi srci iz
Radenskega zdravilnega
kopališča Slatina Radenci
(pri Mariboru)

Zahtevajte gratis prospekte!

Sestanek s Sibilo

Napisal A. Engel

I

Komaj je bil Franc Rohnstorff sto-
pil iz vlaka, je že odhitel proti tele-
fonski celici, da bi poklical svoj urad.

V Londonu, odkoder je pravkar pri-
hajal, je sklenil veliko kupčijo in zdaj
je moral svojemu zastopniku nemudo-
ma sporočiti nekaj silno važnega. Zelo
se je razburil, ko je tik pred njim
stopil v telefonsko celico mlad široko-
pleč mož in hitro zaprl vrata. Franc se
je pa opogumil in jih je odprl.

»Oprostite, gospod, ali boste dolgo
telefonirali? Imam namreč nujen po-
govor.«

»Tako bom gotov,« je dejal mladi
mož zelo prijazno in videti je bilo, da
je kar najboljše voje.

Hitro je zavrtel krožec in poklical
številko: »A 19-2-83.«

Franc se je zdrnil. To je vendar
njegova telefonska številka!

»Ljuba Sibila, hotel sem vas samo
prostiti, da ne bi drevi ob šestih po-
zabili priti v slaščičarno. Saj že ve-
ste... Če me veste! Srečen sem! Vsa
mož je še zmerom na potovanju? Saj
to je pravi migljaj usode! Na svidenje
Sibila!«

Franc je čisto natanko slišal sleher-
no besedo, kajti pred celico se je bil
skoraj prirasel. Zdajci so se vrata od-
prla in širokopleči, izredno lepi mladi
mož je živžaje stopil iz celice. Zelo
vjudno pozdravlja je z zmagovalni-
nim obrazom odšel.

Franc je mrko gledal za njim. Po-
tlej je skoraj planil k avtomobilu,
ki so stali ob cesti. Razburjen je vsto-
pil in zaklical vozniku:

»Bismarckova ulica 22. Vozite hi-
tro! Je rekel nepremišljeno, kajti ura
je bila šele štiri.

V avtomobilu so se njegove misli
vodile sem in tja. Sibila ima sestanek!
Tega ne more in ne more doumeti!

Ta ženska, ki sploh ne zna biti ne-
zvesta! Dobro je vedel, da vsakogar
ostro zavrne in da v njenih zavrnitvah
nikoli ne tiči kakšno skrito upanje.

Tak tudi ona! Tudi ona je torej tak-
šna — kakor so druge? Kdo neki je
»on«? Čisto jasno in natanko ga je
videl pred seboj. Najbrže se je zalju-
bila v njegovo športno postavo, kajti
njemu je bil že zrasel zakonski tre-
busček. Zaljubila se je vanj samo zato,
ker je bil drugačen in ker je imel ne-
preocenljivo vrednost, da se ji z njim
ne bo treba poročiti.

II

Franc je stal pred vrati svojega sta-
novanja. Pozvonil je. Njegova žena
mu je hitela naproti v predsobju. Než-
no ga je objela okoli vratu.

»Kako si me presenetil, dragec!
Prezgodaj si se vrnil s potovanja.«

»Da, hotel sem te presenetiti,« je
dejal bolj samemu sebi.

In ko je prišel v salon, se je moral
prav siliti k prijaznosti.

»Najbrže se bo znala bolje hliniti
kakor jaz,« je pomislil.

Naše novo gospodinjstvo tekmovanje

„Metka se moži!“

Kako lahko živita dva človeka z mesečno plačo 1200 din?

Drage čitateljice! Gotovo se še spominjate zgodbe o pridni in praktični hčerki, ki je pred tremi meseci presenčila očeta s svojo novo obleko in s svojim natančnim proračunom. Motite se pa, ako mislite, da je s tem te ljubke povestice konec; najzanimivejše šele pride. Ste že rado vedne? No, vam bom pa brž povedala dalje:

Lepa dne je hčerka spet prišla k očetu. Z resnim obrazom in s težkim srcem mu je povedala, da mu mora zaupati nekaj nad vse važnega.

»No, le na dan z besedo!« je menil oče spodbudljivo.

Hčerka je tedaj kratko in jedrnatu priznala: »Očka, omožila se bom!«

»Lejte si no,« se je začudil oče, »s kom pa?«

Zdaj je hčerka obšla huda zadrega. »Oh, veš, očka,« je pričela oklevaje, »moj izvoljenec je uradnik, toda plačo ima še zelo skromno — samo 1200 dinarjev...«

Očetu se je razjasnil obraz: »Tak tako je to! Lasten domek bi si rada ustvarila? Ali imaš pa dovolj razsodnosti in dovolj poguma? Ne bom ti oporekal, a prej mi dokaži, da bosta z možem ob tem denarju lahko skromno in neskrbno živela!«

Hčerka se je vsa vesela oddahnila: »Očka, kmalu se boš prepričal o mojih gospodinjstvih zmognostih!« je razigrano vzklila, potlej je pa stekla po listič papirja, da nastavi proračun za strogega očeta.

Sedla je za mizo in pričela premišljevati. To pot pač ne bo šlo tako lahko kakor tedaj pri obleki. Začela je pisati: stanovanje, kurjava, obleka, hrana, zabava itd., pa ji ni šlo in ji ni šlo v račun. Naposled je bila s svojim proračunom le zadovoljna.

Zgrnila je listič in se odločila, da ga bo drugo jutro še skrbno pregledala, dobro vedoč, da je rana ura zlata ura. Menda bo tudi to pot njen ljubi očka zadovoljen? In potem? Ljubi!!! Zavrtela se je na petah in zavriskala. Potem bo kaj kmalu svatba!

»Prijetna zgodba,« poročate, »ko bi bilo le v resnici tako!« Kaj naj vam odgovorim? Nekateri si znajo srečo ustvariti in obdržati z bori tisočakom na mesec, drugi pa niti z desetimi jurji ne. Vse je pač odvisno od ljudi samih. Nekateri žene si uredijo gospodarstvo in gospodinjstvo res sistemsko, vodijo knjigovodstvo in proračune, druge so pa tako površne, da niti ne opazijo, kako jim polzi denar izpod rok. Dandanes so pa plače tako skromne in časi tako težki, da mora pametna gospodinja natanko vedeti, koliko sme porabiti moževega denarja in kaj vse sme kupiti zanj.

Ljudje si morajo pač življenje pravilno urediti in denar pametno razdeliti. V začetku zakona marsikateri novopečena ženica obupa, pozneje

pa spozna, da so ji bili prav prvi neuspehi kar se da koristna šola za skupno življenje.

Zanima nas, kako bi si vi uredili takšno skromno gospodinjstvo. Ali bi prav tako kakor dobra hčerka imeli dovolj poguma za zakon na takšni podlagi? Zato smo se odločili za novo gospodinjstvo tekmovanje, samo da bo to pot nekoliko težje od prejšnjega. Tukaj boste lahko spet dokazale svojo gospodinjstvo spretnost in varčnost!

Odločili smo se, da bomo spet razdelili pet nagrad po 100 dinarjev za pet najboljših odgovorov. Vse dobre odgovore bomo priobčili na tej strani našega tednika. Pišite nam, kako bi si vi uredili takšno zakonsko življenje. Razložite nam lahko vse prav po domače, le vsota, ki jo v mesecu dni porabite za življenje dveh ljudi, ne sme prekoračiti 1200 dinarjev!

Odgovore pošljite v zaprtih ovitkih na uredništvo »Družinskega tednika«. Na ovitek pa pod naslov napišite v oklepaju: (»Metka se moži«). Odgovoru morate priložiti spodnji kupon. Na ta kupon napišite glavne izdatke, vse natančnejše opombe pa lahko razložite v pismu. Posebno nas bo zanimalo, ako bo ta ali ona pisala iz lastne skušnje. Tako bomo imele prilžnost, da se bomo spet marsikaj novega in koristnega naučile!

Zdaj pa pero in papir v roko in le hitro nam pišite, a tako, da boste dokazale, da ne laže tisti slovenski pregovor, ki pravi: »Žena podpira pri hiši tri vogale, mož pa samo enega.« Vas iskreno pozdravlja

Saska

KUPON

STANOVANJE:

HRANA:

OBLEKA IN ČEVLJI:

KURJAVA IN

RAZSVETLJAV:

RAZNI GOSPODINJSKI

IZDATKI:

ZABAVA:

IME IN PRIIMEK:

KRAJ:

ULICA:

štetnimi začimbami, dodaj 1—2 žlici belega močnega vina in pusti v dobro omašeni posodi vse skupaj eno uro

na sopari. Pašteto ohladi in spravi v dobro zaprte skodelice.

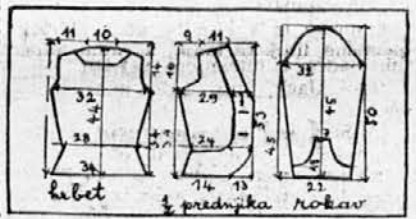
*** Goveja pečenka z zelenjavo: Govedino dobro pretolči, jo preslanini s slaninastimi rezanci, osoli, opopraj in peci v vroči masti ob dodatku drobnih zrezane čebule. Med tem očisti zeleno, peteršilj in korenje, nareži v precej velike kosce in duši v slani vodi. Mesno omako podmeti s kislo smetano in žlico moke, še enkrat pokuhaj in polij z njo zelenjavo in meso. Izboljšaj okus z nekaj kapljicami rdečega vina. Serviraš lahko tudi z dušenimi gobami ali z dušenim rižem.

Pletena jopica

Včasih so zimski dnevi tako topli in prijetni, da te kar mika obleči jenski kostim. Sem in tja pa le zapihaj mrzla sapica in te skozi tenko jopico in bluzo pretrse do kosti. Tedaj prav gotovo obžaluješ, da se nisi boljše oblekla.

Vedi pa, da pozimi kaj lahko združiš eleganco in praktičnost, le dovolj iznajdljiva moraš biti. Ako se pod tanjšo kostimovo krilo dovolj tople oblečeš, ne boš prav nič pogrešala debelega zimskega plašča. Namesto volnene bluze obleci pa tenko batistasto ali poplinasto bluzo, čeznjo pa toplo

volneno jopico. Tako boš dobro zavarovana pred mrazom in vetrom.

Takšno pleteno jopico vam mislim danes popisati. Prav enostavna je in lahka, zato se je lahko tudi začelnica brez skrbni loti. Zamišljaj si jo v svetlejšem odtenu, šive ob roboh pa v temnejši barvi. Izberi si pač tisti odtenu, ki se barvi tvoje krila najlepše poda. Jopica je precej dolga, saj

HERSAN ČAJ

DELUJE

dobro pri obolenju želodca, jeter in ledvic. Pomaga pri opapnenju žil in hemoroidih

OLAJŠAVA

bolečine in trpljenje pri revmatizmu in sklepem protinu

UBLAŽUJE

bolečine pri mesečni čišči

ODSTRANJUJE

nepotrebno mast in pripomore do vitkosti

DOBITE GA V VSEH LEKARNAH

Reg. S. br. 19830/1933

sega skoraj do bokov, rokavi so enostavni, ozki in ravni.

Za jopico potrebuješ šest pramenov volne »Delicate«. Pramen tehta 50 gramov in stane 8 din. Potrebuješ pa še dve dolgi igli, debeli 2 1/2 mm. Jopica je res enostavna, saj jo delamo samo v gladkem, desnem vodu. Najprej naredimo po kroju notranje dele prednjika in zadnjika, potlej šele rob. Prav tako izdelamo tudi rokave. Rob nato najprej pripremo na notranje dele, jopico spnemo in pomerimo. Ako še kje nagaja kakšna gubica, lahko zdaj popravimo. Naposled rob trdno prišijemo k notranjim delom.

Zdaj pridejo na vrsto debeli temni šivi. Te izdelas docela po svojem okusu: nekatere bodo imele rajši te šive iz iste volne, druge iz bolj debele in grobe, tretje se bodo navdušile za klobučevinaste trakove in četrte celo za usnjene. Vidite, izbire je dovolj.

Ako so ti všeč usnjeni trakovi, kupi pri trgovcu z usnjem nekaj trakov in šivanko za usnje. Ti trakovi morajo biti pa precej ozki, drugače jih boš težko zvlekla skozi pletenino. Za klobučevinaste trakove lahko uporabiš star in neraben velik poletni klobuk iz klobučevine. Pazi pa, da boš trakove enakomerno narezala, in jih tudi

docela nevidno na drugi strani jopice zadelala. Kot ljubko posebnost ti priporočam trakove iz živopisanega laka, hkrati pa seveda tudi gube prevleci z lakom, usnjem ali klobučevino.

Jopica je ob vratu precej izrezana, to pa zato, ker je ne nosiš brez bluze, temveč s tanjšimi bluzami ali sportnimi srajcami. Ta jopica ti ne bo dobro došla samo pozimi, dobro ti bo služila tudi jeseni in poleti, saj jo boš lahko oblekla čez vsakršno obleko ali bluzo. Pazi na izbero barv! Še enkrat ti svetujem: izberi tisto barvo, ki je v njej večina tvojih oblek. Eleganca ni odvisna od pestrosti, temveč od umerjenega soglasja med krojem, barvo in materialom obleke. Nihče ti ne bo očital, da nisi elegantna, če se bodo barve tvojih oblek ujemale z barvo čevljev in plašča. Ako si pa izbereš pri vsaki jopici, ali pa pri vsaki obleki drugo barvo, boš le težko našla tisto zlato sredo v barvnem soglasju!

(n)

Nekaj za razvajence

Penasta torta

Mešaj 12 dkg presnega masla, 4 rumenjake in 14 dkg sladkorja z limonovo lupino. Rahlo primešaj trd sneg iz 4 beljakov in z njim vred 20 dkg moke in za nožovo konico pečivnega praška. Daj v tortno obliko in peci pri srednji vročini, da lepo zarumeni. Potem odstrani modelu obod, torto pa še pusti na dnu modela, toda postavi jo vsiran. Napravi trd sneg iz 5 beljakov in mu primešaj 30 dkg gosto kuhanega sladkorja z vanilijo.

Ta nadev daj na torto, ga lepo zravnaj in postavi za nekaj trenutkov v vročo pečico, da sneg od vrha blede zarumeni, a ostane v sredi mehak.

Pikantni paradižniki

Dobro obriši sveže, gladke in okrogle paradižnike, zreži jih v precej debele rezine, potresi jih s soljo in poprom in jih opeci v kipečem presnem maslu. Hkrati pa opeci v kipečem presnem maslu tudi precej debele in enakomerno narezane zemljeve rezine. Te rezine zloži nato na pogrelo skledo, položi na vsako zemljevo rezino eno paradižnikovo rezino in vse skupaj zalij s kremo. Krema: Pretlači dva do tri trdo kuhana rumenjaka, zmešaj z dvema presnima rumenjakoma, dvema do tremi žlicami stopljenega presnega masla, z žlico limonovega soka, nekaj soli in sladkorja. Vse te dodatke stepi v vroči vodni pari in jih pusti v njej, da ostane krema topla. Krema mora biti precej gosta, pikantna, pa ne kisla.

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Cetrtek: Slaninasta juha s kašo, zdrobov pečenjak s kompotom. — Zvečer: Riž z gnjatjo (ki je ostala od juhe) in kisle kumarice.

Petek: Slaninaste rezine s kuhanimi fajci, vložena čebula, mlečni rezanci. — Zvečer: Zelena solata in krompirjevi cmoki.

Sobota: Goveja juha s tirolskimi cmoki, govedina s praženo cvetočo. — Zvečer: Paradižnikov krompir.

Nedelja: Goveja pečenka s paradižniki in zeleno solato. — Zvečer: Pašteta iz divjačine**, kruhki z maslom.

Ponedeljek: Mesne štručke z rižem in solato. — Zvečer: Govej golaž.

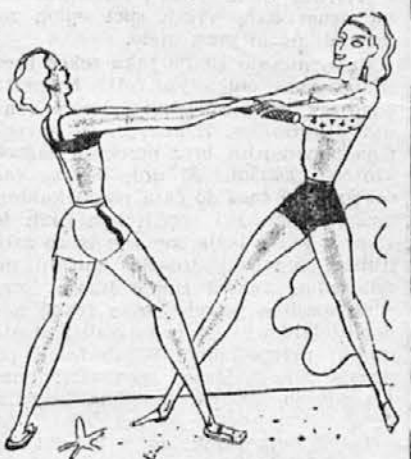
Torek: Juha z grahovim pirejem, telečji jezik z zelenjavo in slanin krompirjem. — Zvečer: Krompir s sardelnim maslom.

Sreda: Govej golaž s cmoki, goveja pečenka z zelenjavo***. — Zvečer: Mehko kuhana jajca z vloženo solato.

Pojasnila

* Paradižnikov krompir: Nareži na rezine kuhan in olupljen krompir in ga daj cvreti v raztopljeno presno maslo. Ko je spodnja stran rezin lepo rumena, jih obrni in ocvi še na zgornji strani. Zdaj prida olupljene paradižnike, polij jih z nekaj presnimi fajci, osoli, potresi z narezanim peteršiljkom in začini s poprom. Pusti še nekaj časa na ognju. Paradižnike pred lupljenjem popari z vrelo vodo.

** Pašteta iz divjačine: Mlado meso dveh zajcev kuhaj v slani vodi s pridatkom rezinasto narezane korenja, zelene, peteršilja in čebule. Med kuhanjem začini s soljo, lovorjem in poprom. Ko se meso omehča, juho duši. Nato loči meso od kosti, ga preslanini z 20 dkg sušene slanice, tako da jo obenem z mesom pretlačiš dvakrat skozi mesoreznilo. Podmeti z enim celim jajcem in dvema rumenjakoma, začini s soljo in drugimi pa-

Prijetnost telovadbe v dvoje

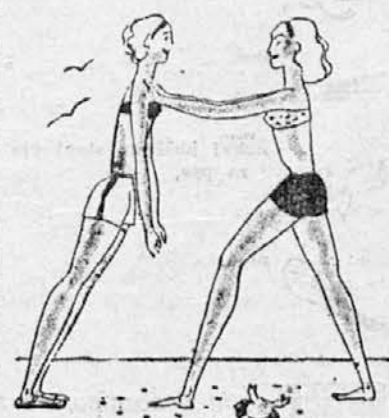

jo, da ti bo pri telovadbi delala družbo.

Vaje, ki jih vidiš na naših treh slikah, so kaj lahke in kratkočasne. Priporočam jih tudi tistim, ki se navadno ne ukvarjajo z domačo telovadbo. Vem, da jim bodo kaj prijetna in lahka pot v kraljestvo telesne umetnosti.

Na prvi sliki vidiš dve dekleti, ki se na videz ruvata za kos lesa. Tisti kos lesa je v resnici okrogla, kratka palica; eno dekle jo prime bolj v sredi, drugo pa ob straneh njenih rok. Zdaj naj tista, ki drži palico v sredi, močno pritegne roke k sebi, druga naj jih pa tedaj iztegne. Tako naj se izmenoma ruvata za palico, dokler se docela utrujeni ne naveličata tega jalovega dela.

Na srednji sliki vidiš podobno vajo. Telovadki strtneta roki v dlane, potlej se pa odrivata nazaj in gugata. Na »ena« naj prva odrine drugo, na

NAUMANN KOLESA, MOTORIE in vse nadomestne dele

dobite po ugodnih cenah in plačilnih pogojih pri S. REBOLJ & DRUG Ljubljana - Gosposvetska 13

za DAME

— novost — proti dežju in snegu impregnirani športski plašči v „Fischgräten“ vzoren po din 680 — nudi v elegantnem, lepo pristajajočem kroju damska konfekcija

PAULIN Ljubljana KONGRESNI TRG 5

Naš novi roman

PO TRNJEVI POTI

Po nemškem izvirniku priredila K. K.

10. nadaljevanje

»Le kje sta vzela svoji postavi? Od naju dveh najbrže ne! Ali slišite gozdo? Dajte, gospa Minka, udariva v roko! Rad bi doživel to čast, da bi povabili svojega soseda na kavo.«

In na ljubo svojemu Mirku se je gospa Minka nasmehnila nad ne preveč laskavo odkritosrčnostjo starega »grobijana« in je dostojanstveno položila svojo roko v njegovo.

V sprejemni sobi, kjer se je mladi možki svet še zbadal med seboj, je neki mlad nekoliko okajen uradnik napil doktorju in je veselo zapel:

»O lepi mladi Roettger, vse rado te ima!«

In ves zbor je vriskaje pel z njim. Doktor je smeje se odšel in ko je prišel domov, je vrgel vse kotljone in v kosarju za papir. Samo svetla zvezdica je drugo jutro ležala tik poleg pisemskega papirja na njegovi pisalni mizi.

In na tej zvezdi so običajno Julijine oči, ko je s ponosno dvignjeno glavo stala poleg doktorja in poslušala njegova navodila.

»In zdaj naprej!« je končal veselo in je za trenutek vzel njeno desnico v svojo roko. »Zdaj pride najino delo mala tovarišica!«

VIII

Zvedel sem nekaj novega...

»Julija, ti si zares kakor ustvarjena za to službo,« je teden dni pozneje rekel mladi zdravnik Juliji, ko je kričevca otroka tako pomirila, da si je brez upiranja in zelo pogumno pustil potegniti iz prstka trsko, ki si jo je zadril, ko je padel na desko. »Z vseh strani slišim samo pohvalo o tebi. In če bi se moral kaj pritoževati, potlej bi se pritožil samo zato, ker znaš razveseliti samo druge, le sebe ne.«

»Ali naj se pogovarjam sama s seboj?« mu je odgovorila in se tiho nasmehnila.

»Ne, to je le slaba navada čisto osamljenih in zagrenjenih ljudi,« je odvrnil.

»Verjamem, kajti pogosto se samo zasacim pri tem,« je dejala, kakor bi govorila sama sebi, in okoli ust se ji je spet začrtal tisti čudni nasmeh.

»Tako je, Julija! Vse preveč si doma. Morala bi ven, med veselo mladino!«

Dvignila je dolge trepalnice in ga je tako otožno pogledala, da mu je postalo kar mlo pri srcu.

»Julija,« je dejal vsiljiveje kakor dotlej, »zakaj pa ne greš nič več k Zinku? Prej sta bili vendar pogosto skupaj.«

»Kaj naj se pa z njo pogovarjam? Med nama ni čisto nič skupnega in to, kar je...« Konec stavka je pogoltnila.

»Potlej pridil ob večerih kdaj pa kdaj dol k nam. Mati in jaz sva tolikokrat sama.«

»Ne vem, ali smem.«

»Prosim te, Julija, nikar ne govori tako abotno!« ji je ježno odgovoril.

»Morebiti je res abotno, Mirko. Vzlic temu pa vem, da me ti za mojo pomoč plačaš, in to me duši v grlu. In zato mi je tako, kakor da stojim med nama strašansko visok zid.«

Začuden jo je pogledal. Stala je pred njim, blede in z drhtečimi ustnicami.

»Julija!« je rekel ganjen in jo je prijel za obe roki. »Kako naj ti to pojasnim? Stopi bliže in poglej me! Ali misliš, da te hočem žaliti? Kaj me res ne poznaš v boljši luči? Edino, kar sem hotel, je bilo to, da bi teta pomagala. Saj vendar veš, kakšna je! Njen ponos je kljub njenemu pomilovanju vrednemu položaju neuporabljiv in jaz ta ponos spoštujem. Mislim, da bi jaz sam ne bil čisto nič drugačen. Vendar pa tebe to prav nič ne prizadene. Saj dobro veš, tudi če bi hotel, da ne bi mogel tvoje pomoči poplačati. Le kdo na svetu bi mi mogel tako stati ob strani kakor ti? Morebiti moja mati in teta Frida? Ti mala Julija, kako neumne misli ti roje po glavi! Ko se boš nekoč pomirila, boš gotovo spoznala, da je tvoje tako imenovano plačilo samo pobožna laž, in priznala mi boš, da te ubogi izmučeni ženi tu gori samo

nekoliko lažeh v njeno korist. Nekako ji bom že v pomoč, če mi boš ti pomagala ali ne.«

»Ali je res? Povej mi, ali je to res?« ga je počasi vprašala.

»Kaj, Julija?«

»To, kar si mi pravkar rekel, da sem ti zares v pomoč in da ti nihče drugi ne zna pomagati?«

»Da, Julija! Ali sem ti morebiti kdaj lagal?«

Stisnil ji je roke, toda ona mu jih je odtegnila, da si je z njimi zakrila obraz.

»Potlej je dobro, potlej...«

Druga je ni razumela.

»Neumnica ti mala, zdaj veš vse!« ji je rekel. »In materi o tem nikar nič ne govori! Ali drži? Zdravstvuj, Julija, in ne misli nič več na to!«

»Ne bom,« je odgovorila, »nikoli več ne bom mislila na to. Vse bom verjela.«

Stopila je proti vratom, tam se je pa še enkrat ozrla in njene temne oči so se zablistale.

»Zdaj se lahko sama sebi posmehujem,« je rekla. »Da sem te vsaj prej vprašala!«

Mirko jo je začuden pogledal. V njenem pogledu je bilo nekaj spominjalo na pomladansko popoldne gori v podstrešni sobici, kjer je ta lepa usta tako vroče poljubljala. In ko je Julija že zdavnaj odšla, je še zmerom nepremično strmela v vrata.

»Smešno! Ljubi me kakor sestra. Neumnost! Saj ji vendar nisem rekel čisto nič določnega, kar...«

Prižgal si je cigareto in se je zatopil v proučevanje srčne nevroze in je brčkone prav kmalu pozabil na vse dekliske oči na svetu.

Ko je Julija stopila na hodnik, ji je gospa Minka zaklicala:

»Moj Bog, le kaj sta toliko klepetala? Zadnji bolnik je že zdavnaj odšel. Prosila bi te, da bi mi pomagala izložiti kužne. Zunaj sneži. Kdaj bi bila že morala to narediti!«

In ne da bi bila opazila zardeli Julijin obraz, je odprla tesno sobico z razgledom na vrt. Ob belo pobeljeni steni so stale omare in skrinje. Odklenila je staro orehovo omaro, ki je iz nje udaril oster vonj po naftalinu, pomešan s poprom.

»Poslušaj,« je začela, klečeč zraven Julije pred omaro, »ali res nisi nič opazila?«

»Kaj?« je vprašala mladenka in je za trenutek obstala.

Stara gospa ji je zaupno pomežiknila.

»Kaj misliš, kdo bo neki Zinkin izvoljenec? Ali ti ni še nič pravila?«

»Prav nič, teta!« je odvrnila Julija.

»Ti bi to vendar morala vedeti!« je ježno menila gospa Minka in je tako močno vrgla svoj kužuhovina, sti ovrtnik proti omari, da se je dvignil cel oblak poprovega prahu.

»Haci! — Sicer pa, ali tebe ljubezenske zgodbe sploh — haci! — zanimajo?«

»Bog pomagaj, teta!« je rekla Julija in se je prisiljeno nasmehnila.

»Takrat, ko sem jaz doraščala, je bilo drugače — haci! Sveta nebesa, to kihanje je strašno! Če smo takrat prišle dekleta skupaj, smo govorile samo o tem in o ničemer drugem. Toda ti bi vendar lahko napeljala pogovor na to. Prihodnjič na primer, ko jo bom povabila na kavo. Ali si me razumela? Povabiti jo moram in sicer prav kmalu. Potlej bosta vrgli kvarte in ugibali fante. In če bo pri kakšnem zardela, tisti bo pravi — haci!«

»Bog pomagaj!«

»Preden bodo Krautnerjevi odpovali, jih moram povabiti na kavo. Ti najbrže ne veš, da stari trmoglavci pošteno kašlja. Predvčerajšnjim so klicali Mirka. Zinka je dejala, da mora njen oče na morje. Čim prej, tem bolje. No da, imajo pač denar. Bilo bi mi samo žal, če bi dekle pripeljalo s seboj

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetločista srajca, ovrtnike, zapustnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH LJUBLJANA

kakšnega gizdalina. Tam v Monte-Carlu kar mrgoli vseh mogočih moških, ki love bogate neveste. To vem še od takrat, ko je bila v Wiesbadnu igralnica. In potlej pride revščina.«

»Ne, teta, nobenega gizdalina ne bo pripeljala s seboj,« je prepričevalno rekla Julija.

»Ali zanesljivo veš?« je pomirjeno vprašala gospa Minka. »Prepametna je, kajne?«

In stara dama je pridrsala bliže k Juliji in ji je kar najbolj zaupljivo zašepetala na uho:

»Veš, mislim, da se Mirko in Zinka čisto rada vidita in... moj Bog, kaj je pa na tem tako smešnega, trapa neumna?«

Julija se je bila zares zasmejala in to tako prisrčno, tako jasno in vriskajoče, da je odjeknilo prav do podstrešja. Takoj nato je pa zardela do ušes.

»Prosim te, teta, oprost mi!« jo je zaprosila.

Gospa Minka se je godrnjaje potolažila.

»Tetka, saj ji bom vrgla kvarte!« je resno obljubila Julija, čeprav ji je v duši še zmerom donel jasni prisrčni smeh. O Bog, če bi teta vedela, kaj ona ve. Ko bi vedela,

da si je Zinka že zdavnaj izbrala in da doktor...

»Tako je prav. In pri serviranju mi boš tudi morala pomagati!«

»Prav rada, teta!«

»In Frida mi bo morala posoditi svoje kavne žličke. Saj veš, da bom povabila dekleta in dame. Drugače bi jih morala za citronovo kremo pomivati.«

Julija je prebledela.

»Žličke... Ali mar ne veš?«

»Kaj naj bi vedela? Pa ne, da jih ne bi več imela?«

»Ne vem... mislim...«

Gospa Minka je zardela od jeze.

»Ali jih je prodala ali zastavila?« je zavreščala.

»Mislim, da jih je prodala,« je obotavljaje se rekla mladenka.

»Zdaj se pa že vse neha!« je ježno vzkliknila Minka in je vstala.

»Sveta nebesa, če bi to vedeli pokojni starši, ne bi niti v grobu imeli miru. In vse to za vaju dva, ki sta se pritepla semkaj, čeprav ne spadata k nam. Samo zato, ker se je ta zaljubljena avša hotela nekoč poročiti z vajinim očetom. Vse lepo premoženje, ki bi moralo po božji in človeški postavi biti Mirkovo, je šlo rakom žvižgat, in to samo zaradi poročnika Adamija. Le zakaj nisem poslala te abotne ženske v kakšen zavod!«

Mladenka se je vsa blede naslonila na podboj pri vratih. Proti temu sovraženemu izbruhu ni našla besed. In ko je razjarjena ženska tako zaloputnila omaro, da se je slišalo po vsej hiši, se je nehote obrnila, da bi zbežala.

»In ti, ti izguba nadležna, ti...«

Julija je bila že na hodniku in sama ni vedela, kako je tja prišla. Nič ni vedela, kako je prišla v temni kot, kjer je že kot otrok v grenki jezi kričala pesti. Tudi danes je vsa trepetala in ko je zaslišala, da so se doktorjeva vrata odprla in da so njegovi nagli koraki odmevali po tlaku, se je s silo zbrala.

»Za božjo voljo, kaj se je vendar zgodilo?«

Gospa Minka je navadno vselej utihnila, kadar je zagledala Mirka, toda izguba srebrnega družinskega pribora jo je preveč razjarila. Z visokim, hreščecim glasom je pripovedovala o strašni resnici, da so težke srebrne kavne žličke z materinim grbom, edini Trautmannov ponos, prodane — prodane samo zaradi teh... teh pritepencev...

»Prosim te, mati, pomiri se! Zato se ti vendar ni treba tako razburjati.«

Sinov glas je bil tako leden, da je staro gospo minila vročina, kakor da bi jo bil potopil v hladno kopel. Sedla je na skrinjo in začela ihteti.

»Tebi se zdi vse tako lahko,« je stokala, »prav nič ne misliš na bodočnost. Saj vendar ni vseeno, ali dobiš lepega dne takšno breme na hrbet.«

»Kakšno breme?«

»No — Frido in Julijo. S Frido bi še nekako šlo, saj je moja sestra, toda Julija, ta...«

»Le nikar se nič ne vznemirjaj, nikoli ti ne bo v breme.«

»Tako?« je zategnila prezirljivo in pri prči so ji usahnile solze.

»Kako si pa prav za prav predstavljáš njeno bodočnost?« je vprašala.

»Ali mar ne bi mogla biti prav tako dobra in srečna žena kakor toliko drugih deklet?«

NEMOGOČE!

toda z **Bronhi** BONBON
preprečiti KAŠEL
MOGOČE JE!

Stara dama se je porogljivo nasmehnila.

»Res bi rada poznala tistega, ki bo tako neumen, da jo bo vzel. Le kdo se bo z njo poročil? Nemara imaš ti takšne namene?«

Na vratih je zazvonilo in tako doktor ni utegnil odgovoriti.

Julija je sedela v svojem kotu. Nihče je ni videl. Srce ji je razbijalo in v omotici je naslonila glavo na zid. Ne da bi se prav zavedala, je slišala, da so zdravnika nujno klicali k nekemu bolniku. Takoj nato je zaslišala njegove nagle korake, ko je odhajal z doma. Potlej je vse utihnilo. Tedaj je vstala. Ponosno se smehljaje, pa vendar s sklonjeno glavo je šla gor po stopnicah v teto sobo.

Stara dama je tresoča se in blede stala sredi sobe.

»Kaj ste pa spet imeli spodaj? Prav gor sem slišala Minkin glas.«

»Kaj smo imeli?« je vprašala Julija in zmajala z glavo, kakor da bi se čudila.

Teta Frida je olajšano vzdihnila. Dekle jo je gledala tako zadovoljno, kakor da se zares ni moglo zgoditi nič posebnega. Julija je pa stopila še malo sem in tja po sobi in je opravljala svoje delo kakor v sanjah...

Praznični dan, ko je gospa Minka povabila svoje goste, je napočil. V hiši je prav do starih vladal dirdindaj. Doktor je bil pravkar odšel z doma. V njegovi sobi sta ostala samo še dva stola. Po hodniku se je širil duh po kavi. Lojzka in mala Fridina služkinja sta se ponašali z naškrobljenima, sveže zlikanimi belima predpasnikoma. Tudi v obeh drugih sobah so gorele luči.

Gospa Minka je še enkrat pregledala vse prostore, pobožala je bele damaste prte, s ponosom je zrla na srebrni posodi za sladkor in smetano in se je veselila zelenih rastlin, ki jih je tako nežno ljubila in ki jih je danes nekoliko namazala z gosjo mastjo. Svetile so se, kakor bi bile sveže položene. To svojo umetnost je skrbno skrivala, čeprav so jo že tolikokrat vprašali, kako naredi, da so listi zmerom tako sveži in bujni.

Julija je bila pri teti spet v milosti. Kot domača hčerka je imela čast, da je v ljubkem belem predpasniku stregla v predsojbu, kjer so dekleta pila kavo.

In da ne boš skodelice prepolno nalivala!« jo je opomnila gospa Minka. »In da bo Lojzka začela prvič streči pri gospe županji in drugič pri gospe ravnateljici. — Frida bo seveda, trmasta kakor zmerom, ostala gori, ne?«

»Da. Ne pozna pač vseh ljudi in tudi ne počuti se nič kaj dobro. Tako je žalostna.«

»Sicer je pa tudi ne bomo pogrešali,« je menila teta. »Saj njen ljubljeneč še živi, čeprav nič ne piše,« je ježno zagodrnjala. »V ostalem je vse v redu. Ali so dekleta na mestu?«

Julija je odšla, da sprejme prvega došleca, toda ko je stopila na hodnik, ni uzrla gosta ampak pismonošo, ki ji je izročil pismo za teta Frido. Pogledala ga je in vzdihnila. Ze spet ni nisl Fricko, čeprav stara dama tako težko pričakuje njegovih novic. Spravila je pismo v žep. Saj ga bo teta tako še prezagodaj videla. Bil je že sedmi račun neke velike berlinske trgovine, ki si je gospod poročnik pri njej naročil perilo, karšeno je redkokdaj imel kak častnik.

(Dalje prihodnjik)

Beseda »krema« ne pove ničesar, vse pa beseda »NIVEA«

Z NIVEO je v resnici nerazdružljivo zvezan pojem idealnega negovanja kože, in sicer zaradi tega, ker NIVEA vsebuje »Eucerit«. Ta prodira globoko v kožne luknjice, krepča kožo in ustvarja mladostno svežost. Zato ne zahtevajte samo »krema«, ampak vedno le »NIVEO«!

Če Vam je težko pri srcu in si želite malo razvedrila, potem sezite po »Družinskem tedniku«!

Sestanek s Sibilo

(Nadaljevanje s 4. strani)

vila, da ni ves ta čas pokusila niti ene slaščice in da je shujšala za dobri dve kili.

»Poglej, zdaj me boš še laže nosil na rokah.« se je pošalila.

Potlej je iznenada stekla h klavirju. »In zdaj ti bom zaigrala tvoj najljubši boston. Samo zato, ker si danes tako ljubezniv z menoj.«

On je pomislil:

»Slabo vest ima! Samo zato je danes tako pretirano nežna!«

Njeni ozki prsti so zaplesali po tipkah.

»Zamotiti se hoče,« je pomislil mož, ki so se mu zdele zdaj tudi najlepše melodije nesoglasje...

Ne da bi bila opazila, je pogledal na uro. Kako je morala trpeti! In vsaka minuta se ji najbrže zdi cela večnost! Toda kako se le more tako pretvarjati! Niti enkrat še ni pogledala na uro. Tolikšnega samopremagovanja pri nežni Sibili nikakor ni pričakoval! Toda ali sploh kateri mož popolnoma pozna svojo ženo? Stenska ura je udarila šest.

»Šest,« je govorilo v mozevi podzvesti.

»Ta nesrečna ura! Zdaj bi ji v slaščičarni sredi mesta že šepetal sladke poklone! Toda prav nič ne bo šepetal! On že ne!! Samo čakal bo, čakal in čakal. Zunaj na dežju.«

Zdavnaj je bil že opazil, da lije kakor iz škafa. Zakonskim možem prijazno naključje navadno ni preveč naklonjeno... Zda je Sibi prenehala igrati.

»Hvala ti, dušica,« je dejal. »Ali sploh veš, da je že šest?« »Šest!« je ponovil s poudarkom.

»Koliko?... Šest?... Kako čas hiti... če se imata dva rada!«

»Ali bi šla, dušica, z menoj v kino?«

»V kino? In še kako rada!« je odgovorila Sibi s kar se da nedolžnim obrazom.

III

V kinu je sedela v loži poleg njega kakor zmerom. Filmska predstava je bila zelo zabavna. In kako pristočno se je Sibi smejala pri vsaki še tako nedolžni šali! Da, smejala se je kakor pomladansko sonce... Videl je, da je ta smeh histeričen. Njen smeh je bil laž. Drugače si pač ni mogla pomagati. In da je danes tako ljubka kakor še nikoli, to je čisto ženska umetnost. Eva ostane Eva — tudi v kinu... Na skrivaj ga je prišla za roko in je zašepetala:

»Tako sem vesela, da si spet tukaj! Nežno je stisnil njeno roko, to tako neverjetno drobno roko, ki je bila še zmerom videti kakor dekliška. Franc je le s težavo sledil filmski predstavi, kajti neprestano je mislil samo na Sibilin sestanek. Niti enkrat samkrat se ni zasmel! Zda je pa občinstvo pri nekem neumnem telefonskem prizoru kar zarjulo.

Tedaj se je Sibi na lepem sklonila k možu.

»Saj res, Franc, čisto sem ti pozabila povedati. Medtem ko si bil na potovanju, so našo telefonsko številko spreminili.«

n. o. i.

Brezimno pismo

Napisal G. Neville

(Mož kaže ženi pismo, ki mu ga pa ta iztrga iz rok.)

On: Danes sem dobil tole brezimno pismo. V njem berem, da...

Ona (čita polglasno): »Ljubi prijatelj! Najbrže se ne veste, da vas vaša žena že dolge mesece vara, čeprav živkajo to že vrabi na strehah. Zato vam to povem jaz. In morem verjeti...« Nezahvalno!

On: To so torej tvoji obiski pri prijateljici Kitty, a?

Ona: Sram te bodi, da posvečaš brezimnim pismom tolikšno važnost! Takšne čenče bi kdo drugi kratko in malo vrgl v koš!

On: Kdo drugi že, jaz pa ne! Kar najviljudneje bi te prosil, da mi takoj poveš...

Ona: Povem? Samo smejem se lahko, da se zaradi brezimnega pisca tako razburjaš!

On: Oddaj ploveš se od predmeta. Hočem, da mi poveš, kaj...

Ona: ...kaj mislim o brezimnem obrekovalcu. Da je podlež, strahopetnež, ki ne bi tega, kar je pisal, po nobeni ceni priznal. To mislim o njem, da veš!

On: Moram te opozoriti, da današnje pismo ni prvo, ki me je opozorilo na tvojo nezvestobo.

Ona: Torej si mi vse do zdaj molčal, da si takšna pisma že prej dobival.

On: Seveda. Priznam. Hotel sem pač...

Ona: ...imeti skrivnosti pred menoj. In to se ti je do danes tudi posrečilo. Ali te ni prav nič sram, da si tako neodkrit nasproti svoji ženi?

On: Rad bi samo vedel, kam prav za prav meriš s svojimi besedičenjem.

Ona: Enkrat za vselej ti povem, da bom v bodoče odprla vsa tvoja pisma. Ne pustim, da bi te takšni brezimni pisci pitali s takšnimi podlimi lažmi.

On: Tako? Torej zares nameravaš

odpirati moja pisma? Ali se ti to čisto no zdi?

Ona: Časno — časno! Ali je morebiti častno, pisati brezimna pisma?... Sicer pa, povej mi rajši, koliko takšnih pisem si prav za prav že dobil?

On: Z današnjim vred sedem.

Ona: Sedem! Pravilčno število! Ali si res še tako otročji, da verjameš takšnim pravilnicam?

On: Nekaj bo že res. Zato te moram prositi...

Ona: Le nikar tako odločno, prosim! Če bi bil res tako odločen, bi tem brezimnim poštenjakovičem stopil malo na prste in bi stvar spravil na dan!

On: Saj tudi bom! Le zanesi se! Se danes bom...

Ona: Kaj nameravaš?

On: Odšel bom na policijo in bom stvar prijavil. Samo nekaj ti rečem, ljuba moja...

Ona: To je res tebi podobno! Ili na policijo, se zdi tebi odločnost?

On: Kako bi pa ti stvar razčistila?

Ona: Čisto preprosto. Vsem tem sedmim lopovom, ki jih imam na sumu — in moj sum me nikdar ne vara — bom kratko in malo pisala!

On: Pisala jim boš? Ali ne veš, da si boš s tem nakopala sedem tožb zaradi razžaljenja časti?

Ona: Tako lahko misliš res samo ti! Saj jim bom vendar brezimno pisala!...

(r)

Radio Ljubljana

od 28. oktobra
do 3. novembra 1937.

ČETRTEK, 28. OKTOBRA

12.00: Prodana nevesta ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Slovensčina za Slovence ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Deset minut zabave ■ 20.00: Proslava českoslovaškega narodnega praznika, v odmoru: Čas, vreme, poročila, spored ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 29. OKTOBRA

11.00: Slovenska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zenska ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Francosčina ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: 29. oktober 1918 ■ 20.00: Rezervirano za prenos ■ 21.15: Koncert pevskega zbora »Cankar« ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 30. OKTOBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Pogovori s poslušalci ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: O zunanji politiki ■ 20.30: Pester večer ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA, 31. OKTOBRA

8.00: Klavir štiriuročno ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Praznik našega morja ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Prenos cerkvene glasbe iz stolnice ■ 11.00: Otroška ura ■ 11.30: Koncert Radijskega orkestra ■ 13.00: Čas, vreme, spored, obvestila ■ 13.15: Koncert dijaškega pevskega zbora iz St. Vida nad Ljubljano (oddaja prekinjena od 14.—17. ure) ■ 17.00: Kmet. ura ■ 17.30: Koncert iz cerkve Srca Jezusovega ■ 18.30: Plošče ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Strici — zvočna igra ■ 20.40: Plošče ■ 21.30: Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 1. NOVEMBRA

9.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz franč. cerkve ■ 10.15: Verski govor ■ 10.30: Plošče ■ 11.00: Otroška ura ■ 11.30: Koncert Radijskega orkestra ■ 13.00: Čas, vreme, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče (oddaja prekinjena od 14. do 19. ure) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Plošče ■ 20.10: Spomenik slovenskemu neznanemu vojaku ■ 20.30: Koncert (gostuje pianistka Nadina Ferreri iz Rima, sodeluje Radijski orkester). V odmoru recitacija »Praznik vseh mrtvih« ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Novokove pesmi poje Mirko Dolničar ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, 2. NOVEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Grobovi tulijo... Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Koncert na poznavni ■ 18.40: Zvezdarne: Jesenice, Javornik ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 20.15: Noč na verne duše ■ 21.00: Komorni trio ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

... dokler ji ni prinesel veter prt, opran z Radionom

Dve gospodinji... obe imata radi snežnobelo perilo. Vsaka pa uporablja drugo pralno sredstvo in glej kako velik je razloček! Perilo, oprano z Radionom, je »Radion-belo«, ker vsebuje Radion dobro Schichtovo milo in je prepojen s kisikom, ki pronica skozi tkanino in pere. Vaše perilo tako temeljito, da se njegova belina povsod takoj zapazi. Če boste samo enkrat oprali perilo z Radionom, ne boste nikoli več uporabljali drugih pralnih sredstev.

Schichtov

RADION
pere sam

SREDA, 3. OKTOBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Mladinska ura ■ 18.40: Davne oprostive in olajšave ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Uvod in prenos ■ 20.00: Prenos iz opernega gledališča v Ljubljani ■ Konec ob 23. uri.

MALI OGLASI

ZENITVE IN MOZITVE posredujejo kar se da vestno, zelo solidno in diskretno. Vse informacijske prospekte razpošiljamo proti pošilki desetih dinarjev. Imamo v evidenci veliko število odličnih partij obojega spola. »Rezors, Zagreb — Pošta 3.

INŽENIR, tehnični poslovodja velike slovenske industrije, rkt., 40 let, neoženjen, se želi poročiti z dobro situirano gospodnjo (ali gospo), Slovenko ali Nemko. Informacije proti pošilki znamk za deset dinarjev daje: »Rezors, Zagreb — Pošta 3.

KAPETAN KONJENICE, Zagrebčan, rkt., neoženjen, 30 let, se želi poročiti s simpatično slovensko ali nemško gospodnjo iz dobro situirane boljše rodbine. Informacije proti pošilki znamk za deset dinarjev diskretno: »Rezors, Zagreb — Pošta 3.

Vinske trte in sadno drevje!!!

Sadne divjake, maline, ribizel, kosmulje, lesnike, pomaranče, limone itd. si nabavite po najugodnejši ceni garantirano prvo- in čistovrstno pri dobro poznani tvrdki: **VELESADJEREJA Janko Šarič, dipl. vinogr. in sadjar Petrovaradin (Srem) ZAHTEVAJTE CENIKE!**

Prilika

ugodnega nakupa Hubertus perilo — obleke — za šolarje

Presker
Sv. Petra c. 14

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s **KURIVOM** pri tvrdki **RUDOLF VELEPIČ** trgovina s kurivom **LJUBLJANA VII.** Sv. Jerneja cesta 25 **TELEFON 2708** Prvi poskus stalni odjem!

Patent »Kraljica peč« ki se naloži le enkrat dnevno in greje ves dan, je v zalogi pri **A. SEMENIČ IN DRUG, Ljubljana, Miklošičeva c. 15**

FR. P. ZAJEC
IZPRASAN OPTIK IN URAR
LJUBLJANA - STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, topimetrov, barometrov, barotermometrov, hygrometrov, t. d. — Raznovrstne ure, zlatina — srebrnina. — Ceniki brezplačno.

V naši pedikuri odstranimo:

trdo kožo, zarasle nohte in kurja očesa.

Masiramo noge!
Pedikura in masaža
DIN 10.—

